

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อโมชันกราฟิกร่วมกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรภาษาจีน
2. สื่อโมชันกราฟิก
3. การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
4. ความสามารถในการอ่านภาษาจีน
5. เจตคติ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรภาษาจีน

ความสำคัญของภาษาจีน

จุดหมายของการเรียนภาษาจีน คือ การสร้างศักยภาพในการใช้ภาษาจีน เพื่อสื่อสารกับชาวจีน หรือคนที่ใช้ภาษาจีน ด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น การทำธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ การศึกษา การท่องเที่ยว การร่วมมือกันของภาครัฐและเอกชน การกระชับความสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม แม้ว่าการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คือการศึกษา แต่เมื่อเข้าสู่อาชีพ นั่นคือการดำเนินชีวิตด้วยเศรษฐกิจ พร้อมมีรายได้ และการเรียนรู้ตลอดชีวิตถือว่าเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจส่วนตัวให้มีความมั่นคง อันเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจชาติความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจนำมาซึ่งความมั่นคงในชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน ในสังคมโลกปัจจุบันและอนาคต ทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ถือเป็นปัจจัยที่สำคัญของการสื่อสาร แม้บุคคลจะมีศักยภาพโดดเด่นหลากหลายด้านในเชิงวิชาการหรือศาสตร์อื่น ๆ แต่หากด้อยความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ ศักยภาพที่มีอยู่ย่อมเสมือนลดทอนลงภาษาต่างประเทศที่สำคัญ ๆ ล้วนเป็นภาษาของประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่ เช่น สาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งมีเศรษฐกิจเติบโตก้าวหน้าในประชาคมโลกอย่างมั่นคงและต่อเนื่อง ภาษาจีนจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญตามอิทธิพลทางเศรษฐกิจ ซึ่งคนทั่วโลกนิยมเรียนรู้ อีกทั้งยังเป็นภาษาหนึ่งขององค์การสหประชาชาติ การเรียนรู้ภาษาจีนของคนไทยจึงมีความจำเป็นในการเพิ่มศักยภาพการสื่อสารกับประชากรในประเทศจีนและในสังคมโลก เพราะภาษาจีนมิใช่สื่อสารกันในประเทศจีนเท่านั้น หากมีผู้นิยม

ใช้กันทั่วโลก และมีผู้นิยมใช้กันมากที่สุด การส่งเสริมให้คนไทยสามารถใช้ภาษาจีนได้จะส่งผลต่อการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในเวทีระหว่างประเทศ และการมีสัมพันธไมตรีอันดีกับสาธารณรัฐประชาชนจีน

เมื่อกระทรวงศึกษาธิการได้มีการประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ในด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่สองในประเทศไทยจึงมีการขยายตัวมากขึ้น ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนความรู้ด้านภาษาต่างประเทศมากขึ้น ทันกับการเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วของโลก โลกาภิวัตน์ ซึ่งเกิดเสริมหนุนการพัฒนาเทคโนโลยีและการไหลเวียนสารสนเทศอย่างรวดเร็ว เมื่อมีการประกาศใช้หลักสูตร ทำให้โรงเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของรัฐและเอกชนจำนวนมากเริ่มบรรจุวิชาภาษาจีนลงไปในการเรียนการสอนเพิ่มเติม ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อเป็นการเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในด้านภาษาไปใช้ในการประกอบอาชีพ แต่ทว่ายังไม่มีหลักสูตรภาษาจีนโดยเฉพาะสถานศึกษาต่างจัดทำหลักสูตรของตนเองตามมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบหลักสูตรคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานของกระทรวงศึกษาธิการ ตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาจีนให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน และเป็นไปตามมาตรฐานสากลของเจ้าของภาษา รวมทั้งเพื่อให้การสื่อสารภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพ จึงได้จัดทำมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนเป็นขั้นปี เพื่อเป็นแนวทางสำหรับสถานศึกษาในการนำไปออกแบบบทเรียนและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนให้เหมาะสมกับผู้เรียนและสภาพการเรียนการสอนในโรงเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556 : 1 - 2)

วิสัยทัศน์ภาษาจีน

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดวิสัยทัศน์ภาษาจีนไว้ดังนี้ ให้ผู้เรียนใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ มีความรู้ความเข้าใจในภาษาและวัฒนธรรมจีน แล้วสามารถในการใช้ภาษาจีนถ่ายทอดความรู้ ความคิดและวัฒนธรรมไทยได้อย่างสร้างสรรค์ สามารถใช้ภาษาจีนแสวงหาความรู้เพื่อศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน

จุดประสงค์การเรียนรู้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาจีน ไว้ดังต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2556 : 6 - 7)

การเรียนรู้ในแต่ละหลักสูตรเริ่มจากระดับพื้นฐานตามสภาพที่เป็นจริง ตามระดับวัยของผู้เรียน ตั้งแต่เริ่มเรียนรู้และทำความเข้าใจในเนื้อหาง่าย ๆ ที่เป็นเรื่องใกล้ตัว ผู้เรียนจะเข้าใจวิธีการเรียนรู้และเนื้อหาการเชื่อมโยงข้ามเนื้อหา จนถึงขั้นพัฒนาวิธีการรับรู้ที่เป็นของตนเองจนสามารถสื่อสารด้วยภาษาจีน มีความสนุกสนานและความมั่นใจในการเรียนและการใช้ภาษาจีนเมื่อเรียนรู้ที่เพียงพอและครบถ้วนตามมาตรฐานในหลักสูตร

ครูต้องทำความเข้าใจหลักสูตรและออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งค่านิยม ทักษะ และค่านิยม ทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถของผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เรามุ่งหวังเพื่อการพัฒนาจะเกิดผลลัพธ์ใน 3 ลักษณะ ได้แก่ ความรู้ทางภาษา ทักษะและสมรรถนะ และความรู้และเข้าใจในวัฒนธรรมจีน ซึ่งขยายความโดยสังเขปได้ดังนี้

ความรู้ทางภาษา

มุ่งเน้นให้เรียนรู้และเข้าใจการออกเสียงตั้งแต่หลักการเบื้องต้น เพื่อเป็นพื้นฐานในการออกเสียงที่ดีสามารถเขียนตัวอักษร คำศัพท์ และใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนได้อย่างถูกต้อง มีรายละเอียดดังนี้

1. รู้และเข้าใจการออกเสียง คือ รู้พยัญชนะและสระในรูปสัทอักษรพินอิน พร้อมเปรียบเทียบตัวอักษรจีน สามารถประสมพยัญชนะกับสระ ได้รู้และเข้าใจการออกเสียงต่อเนื่องและการเปลี่ยนเสียงการแยกแยะเสียง สามารถสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเสียง ตัวอักษร และความหมายได้ รู้ว่าภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียงและเสียงเบา เมื่อใช้หลักการเบื้องต้นเช่นนี้จึงสามารถใช้เป็นฐานในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนในขั้นสูงขึ้นเป็นลำดับได้ จนสามารถออกเสียงได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ รวมทั้งออกเสียงด้วยทำนองเสียงและน้ำหนักเสียงเพื่อสื่อสารความหมายพิเศษได้

2. รู้ตัวอักษรและคำศัพท์ โดยเริ่มจากที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน สามารถจำและอ่านตัวอักษรจีนและคำศัพท์ สามารถแยกแยะเสียงอ่าน ลำดับขีดของตัวอักษรจีน รู้เส้นขีดและความหมายของตัวอักษรจีน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับคำศัพท์รู้ตัวอักษรเดี่ยวและอักษรประสมรู้หมวดคำ และส่วนประกอบของตัวอักษรจีน รู้วิธีประกอบตัวอักษรและโครงสร้างของตัวอักษร เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในบริบทต่าง ๆ เรียนรู้และเพิ่มพูนคำศัพท์ใหม่ ๆ

จากเรื่องใกล้ตัวและเรื่องราวในชีวิตประจำวัน จนถึงเรื่องในสังคมวงกว้างและข้ามสาระวิชา สามารถเลือกใช้คำศัพท์เพื่อสื่อสารและสื่อความหมายในหัวข้อต่าง ๆ ในระดับประถมศึกษาควร รู้จักตัวอักษรประมาณ 200 ตัว คำศัพท์พื้นฐานที่เกี่ยวข้องประมาณ 500 - 600 คำ ส่วนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น ควรรู้และใช้คำศัพท์ไม่ต่ำกว่า 1,000 คำ และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ควรรู้และใช้คำศัพท์ไม่ต่ำกว่า 1,500 คำ

3. รู้และสามารถใช้ไวยากรณ์ คือ รู้และเข้าใจหน้าที่ของคำที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน เพราะคำศัพท์แต่ละคำจะสื่อความหมาย และทำหน้าที่ต่างกันเมื่อนำมาเรียงกันตามหลักไวยากรณ์ จึงจะสื่อความหมายได้ครบถ้วนและกว้างขึ้น ผู้เรียนจึงต้องรู้และเข้าใจหน้าที่ของคำ ได้แก่ คำนาม ลักษณะนาม สรรพนาม บุพบท สันธาน คุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำกริยา กริยาช่วย การซ้ำคำกริยาและ รู้ลำดับของคำ โครงสร้างและรูปประโยคที่ใช้บ่อย ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยค คำถาม ประโยคอุทาน ประโยคเปรียบเทียบประโยคความรวมประเภทต่าง ๆ ที่ซับซ้อนขึ้นเป็น ลำดับในบริบทต่าง ๆ รวมทั้งไวยากรณ์อื่น ๆ ที่เป็นแบบแผนสำหรับการสื่อสารที่ถูกต้องตาม ระเบียบวิธีทางภาษาเมื่อผู้เรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำเหล่านั้นแล้วไวยากรณ์จะเป็นส่วนที่ จัดเรียงคำ ลงในลำดับตามหน้าที่ที่ถูกต้องของคำนั้น ๆ เพื่อสื่อความหมาย

ทักษะทางภาษา

มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาจีน ในการสื่อสารที่คล่องแคล่วขึ้น เป็นลำดับตามวัยของตนเอง ตั้งแต่สนทนาพื้นฐานระดับง่าย ๆ จนถึงการสื่อความหมายตรงตัว และความหมายแฝง มีรายละเอียดดังนี้

1. มีสมรรถนะทางภาษา คือ เข้าใจสามารถใช้ทักษะการสื่อสารและที่คล่องแคล่วขึ้น เป็นลำดับตามวัยและประสบการณ์ที่สั่งสม ได้แก่ การทักทาย อำลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย อวยพร เชื้อเชิญ แนะนำสอบถาม เตือน เล่าเรื่อง อธิบาย บรรยาย แสดงอารมณ์ความรู้สึก ทำที่ความคิดเห็น สนทนาโต้ตอบพูดคุยเกี่ยวกับการใช้ชีวิต การเรียน สถานการณ์ ประเด็นทางสังคมและวัฒนธรรม

2. เข้าใจและสามารถใช้ประเด็นสนทนาจากเรื่องใกล้ตัวในชีวิตประจำวัน ผู้เรื่องใกล้ตัว เช่น ข้อมูลส่วนตัว งานอดิเรก ครอบครัว โรงเรียน ชีวิตการเรียน การดำเนินชีวิตในสังคม สภาพแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี ประเด็นเกี่ยวกับสังคม ศิลปวัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ การเมือง ทั้งในระดับชาติและนานาชาติ เรื่องในอดีต - ปัจจุบัน - อนาคต

3. เข้าใจและสามารถสื่อความหมายตรงตัวและความหมายแฝง จับใจความสำคัญใช้ ภาษากายหรือสิ่งของเพื่อช่วยในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เขียนความเรียงและขัดเกลาภาษาได้ อย่างเหมาะสม

ความรู้และเข้าใจทางวัฒนธรรม

มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เปรียบเทียบถึงความเหมือนหรือความแตกต่างของวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมจีน จนเกิดความรู้ความเข้าใจและอยู่ร่วมกันในสังคมได้ดี คือ รู้และเข้าใจวัฒนธรรมจีน และสามารถเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างกับวัฒนธรรมไทย เช่น ชนชาติ บุคคลสำคัญ เทศกาล ขนบนิยมประเพณี ความเชื่อ ความศรัทธา มารยาท อาหาร การละเล่น สิ่งประดิษฐ์ วิถีชีวิตในอดีตและปัจจุบัน ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ระบบการปกครอง และความเป็นไปต่าง ๆ ที่สะท้อนถึงความเป็นชนชาติและวัฒนธรรมจีน

ผลลัพธ์ที่ควรเกิดจากการเรียนรู้

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดผลลัพธ์ที่ควรเกิดจากการเรียนรู้ภาษาจีน โดยผู้เรียนควรมีความรู้ความสามารถอย่างรอบด้าน เมื่อผู้เรียนจบหลักสูตรที่สถานศึกษาแต่ละที่กำหนด โดยมีรายละเอียดดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556 : 8 - 9)

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ ในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงคำ ประโยค ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้นตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งเขียนและระบุสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับข้อความและประโยคที่ฟังหรืออ่าน ตีความ จับใจความสำคัญ สรุปความ วิเคราะห์ และแสดงความคิดเห็นจากการอ่านและฟังเรื่องที่เป็นบันเทิงคดี และสารคดีพร้อมทั้งสามารถให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบได้

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ เหตุการณ์ ข่าวประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม มีการสื่อสารได้อย่างต่อเนื่องและเหมาะสม สามารถพูดและเขียนแสดงความต้องการเสนอ และให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ การให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลบรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็นต่าง ๆ ข่าว เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านพูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ ข่าวอย่างมีเหตุผล

3. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ เหตุการณ์ ข่าว เรื่องและประเด็นต่าง ๆ ที่น่าสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ ที่ได้จากการสรุปในเนื้อหาของกิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ต่าง ๆ เขียนและพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก อย่างมีเหตุผลพร้อมตัวอย่างประกอบ

4. เลือกใช้ภาษาน้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล สถานที่ เวลาและโอกาสตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน อธิบายหรืออภิปรายเกี่ยวกับวิถีชีวิต ความเชื่อ ความคิด และขนบธรรมเนียมและประเพณีของจีน เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

5. อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน สุภาษิต และบทกลอนของภาษาจีนและภาษาไทย วิเคราะห์/อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของจีนกับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

6. ค้นคว้าสืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาจีนสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาจีนสืบค้น รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้หรือข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อ และแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในประชาคมพันธกิจข้อมูลข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน ท้องถิ่น และประเทศชาติการศึกษาต่อรวมไปถึงการประกอบอาชีพด้วย

9. มีทักษะการใช้ภาษาจีนที่เน้นทั้ง 4 ทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเองเวลาว่าง ครอบครัว สิ่งแวดล้อม เครื่องดื่ม อาหาร ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และอื่น ๆ ที่จำเป็นตามสถานการณ์

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นเอกสารที่สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจัดทำขึ้น ตามกรอบมาตรฐาน ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้และรูปแบบตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพื่อเป็นการให้สอดคล้องกับรายวิชาภาษาจีนจึงปรับปรุงยุคและเพิ่มเติมเนื้อหาให้เหมาะสม สอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อเป็นประโยชน์ให้สถานศึกษานำไปใช้ ประโยชน์และเหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนของแต่ละสถานศึกษา จึงจัดทำออกมา 3 หลักสูตร ได้แก่ 1) หลักสูตรภาษาจีน 12 ปี (ป.1- ม.6) 2) หลักสูตรภาษาจีน 6 ปี (ม.1 - ม.6)

และ 3) หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4 - ม.6) โดยในการวิจัยครั้งนี้ ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จึงเลือกใช้ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลาง
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4 - ม.6)
ดังต่อไปนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตาราง 1 มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดง
ความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยาย จากข้อมูลทางสื่อต่าง ๆ	♦ คำสั่ง คำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยาย จากข้อมูลทางสื่อต่าง ๆ เช่น การกรอกข้อมูลในแบบฟอร์มต่าง ๆ ตัวอย่าง 姓名、性别、出生日期、国籍、地址、 籍贯、学历 学习计划、特长、奖学金/助学金、年 级、成绩 上网、网络信息、网上搜索、输入网址 查词典、查资料
2. อ่านออกเสียงข้อความ นิทาน บทร้อยกรอง ข่าว ประกาศ โฆษณา	♦ ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง นิทาน บทละคร เรื่องขบขัน เช่น 新闻联播、电视 剧、电视广告、娱乐节目、诗词欣赏、 笑话 ที่มีความยาวประมาณ 200 ตัวอักษร ตัวอย่าง 文章、成语故事
3. อธิบาย หรือเขียนประโยคหรือ ข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ ความเรียง รวมทั้งเขียนสื่อที่ไม่ใช่ ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์ กับประโยคหรือข้อความที่ฟัง หรืออ่าน	♦ ประโยคหรือข้อความที่มีความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม การคมนาคม การซื้อ- ขาย การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี คำศัพท์สะสม 800 - 1,200 คำ ♦ สื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น กราฟ แผนภูมิ แผนผัง แผนที่ ตาราง สัญลักษณ์ เครื่องหมาย ตัวอย่าง 图表、表格、 符号、标志、往、路口、拐、马路、离

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
4. ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ สรุปและแสดงความคิดเห็น พร้อมให้เหตุผล และยกตัวอย่างประกอบ เกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน	♦ บทสนทนา นิทาน เรื่องสั้น และบทความจากสื่อต่าง ๆ ที่มีความยาวประมาณ 400 ตัวอักษรขึ้นไป เช่น 愚公移山、鲁班学艺、七夕节、 ♦ การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง (题目) ใจความสำคัญ (中心思想) รายละเอียดสนับสนุน (详述) ♦ คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญ เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่ ♦ ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น การวิเคราะห์และสรุปความ การให้เหตุผล และการยกตัวอย่าง ตัวอย่าง 应该.....、虽然.....但是.....、因为.....所以..... 既然.....就.....、不但.....而且.....非.....不可、只要.....就.....只有.....才.....、觉得、对我来说、依我看 对于这件事 要考试了，你们应该努力学习。 - A: 你对这件事有什么意见？ B: 我觉得...、我认为.....、像、比如 - A: 我喜欢去公园，像北海、颐和园什么的,因为那儿的空气很凉快。 B: 泰国有很多水果，比如；榴莲、红毛丹、山竹、芒果等等。

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตาราง 2 มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
1. สนทนาอย่างต่อเนื่องและเขียนโต้ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว และเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคม	♦ ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคล กิจกรรม ประสบการณ์ สถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ข่าว เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน ตัวอย่าง 我爸爸在一家进出口公司当营业部经理。我是在去年的春节晚会上认识她的。今年在泰国成功地举办了第十四届东盟高峰会议。
2. ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย ในสถานการณ์ต่าง ๆ	♦ คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อน ตัวอย่าง 大家把房间钥匙还给柜台后，请在大厅集合上车出发，要不然就来不及了。曼谷不但是泰国的经济中心，而且是世界重要的旅游城市之一。中国的高考，除了要考数学、语文和英语三门课以外，还要考一门选修课。
3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ ในสถานการณ์ต่าง ๆ	♦ ภาษาที่ใช้แสดงความต้องการ การขอและให้ความช่วยเหลือ การตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่าง ๆ ตัวอย่าง 我要、想.....、我可以、能.....吗? 、.....好吗? 好、不好、可以、不可以行、不行、有、没有、会、不会、喜欢、不喜欢 请你帮我一下好吗? 、请你把窗帘拉上。别再提这件事。、你能让我试试看吗? 老师，请原谅我。 老师，对不起，我保证以后再也不迟到了。

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
4. พุดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลบรรยาย บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบและแสดงความคิดเห็นและให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน	你介意我坐在这里吗? 我只坐五分钟而已。 辛苦了, 还麻烦你跑一趟。 ♦ คำศัพท์ สำนวน ประโยค และข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล อธิบาย เช่น เปรียบเทียบ แสดงความคิดเห็นและให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน เช่น บทความ ประกาศ โฆษณา ตัวอย่าง 请问、这是.....、比、比较、更、越、我想、觉得、认为、到底、终于、其实.....你的中文说得越来越好了。 A: 你说黑色的合适还是白色的合适? B: 我觉得不管是黑色的还是白色的都不合适。 A: 你觉得 HSK 难吗? B: 我认为不难。
5. พุดและเขียนแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นของตนเอง เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ ข่าว หรือเหตุการณ์ พร้อมให้เหตุผล หรือสอดแทรกสำนวนประกอบ	♦ ประโยคหรือสำนวนภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ ข่าวหรือเหตุการณ์ เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เลียดัง ดีไม่ดี ตัวอย่าง 他这个人做事不太认真, 总是马马虎虎的。 虽然学习很困难, 但是我们还是要继续努力。 由于经济不太好, 我们应该要节约。 直到现在, 我还不知道他叫什么名字。

ตาราง 3 มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
1. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับ ประสบการณ์ ข่าวหรือเหตุการณ์ เรื่องราวหรือประเด็นต่าง ๆ ของสังคม	♦ การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ ข่าว เหตุการณ์ ประเด็นต่าง ๆ เช่น การเดินทาง อาหาร กีฬา ดนตรี ภาพยนตร์ การเลี้ยงสัตว์ เวลาว่างและนันทนาการ อาชีพ การท่องเที่ยว การศึกษา สภาพสังคม เศรษฐกิจ ความยาวของบทความไม่ต่ำกว่า 150 ตัวอักษร ตัวอย่าง 中泰两国有着悠久的友好关系。自从 1975 年建立外交关系以来，两国在政治、经济、文化贸易和军事等方面的交流与合作得到了全面的发展。两国的贸易与投资额不断增加 泰国出口到中国的主要商品有大米 橡胶、热带水果 电脑配件等。泰国从中国进口电器 电子产品、机械。
2. พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ สาระหรือหัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์ข่าวสั้น ๆ เหตุการณ์ สถานการณ์ของสังคมและประเทศ	♦ การจับใจความสำคัญ สาระ การวิเคราะห์ ข่าวสั้น ๆ เหตุการณ์ และสถานการณ์ของสังคมและประเทศ ♦ การวิเคราะห์เรื่อง เพื่อจับใจความสำคัญ สาระหรือหัวข้อเรื่อง ♦ ข้อความ บทสนทนา บทอ่าน นิทาน เรื่องสั้น เรื่องเล่า ข่าว เหตุการณ์ สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ เช่น ภาพยนตร์ กีฬา ดนตรี เพลง บุคคลสำคัญ ตัวอย่าง 这篇文章反映 指出..... 这篇报道评论.....
3. พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ต่าง ๆ พร้อมให้เหตุผลประกอบ	♦ ประโยค และข้อความแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ต่าง ๆ

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	ตัวอย่าง 我认为留学北京好处多 首先有很多名牌大学 其次能学到标准的普通话 最后就是北京有很多名胜古迹。

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

ตาราง 4 มาตรฐาน ค 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง กิริยาท่าทางให้เหมาะสมกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน	♦ การเลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางในการสนทนาให้เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน ตัวอย่าง 明天见。不见不散。 (การเลือกใช้ภาษา) 大家好。各位好。
2. อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ความคิด ความเชื่อ และที่มาของ ขนบธรรมเนียมประเพณีของจีน	♦ ข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียมประเพณีของจีน เช่น สถานที่สำคัญ การใช้เวลาว่าง เทศกาลต่าง ๆ เครื่องแต่งกาย อาหาร เครื่องดื่ม เพลง เกมกีฬา ศิลปะการแสดง ตัวอย่าง 满月 - 中：抓周、满月酒 - 泰：剃胎毛 生日：生日蛋糕、长寿面 婚礼：新郎、新娘 葬礼：悼念、花圈

ตาราง 4 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
3. อธิบายและจัดกิจกรรมเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมประเพณีของจีน	♦ ข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมประเพณีของจีน ♦ กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม เพลง การเขียนพู่กันจีน บทบาทสมมุติ ละครสั้น เทศกาลต่าง ๆ ตัวอย่าง 剪纸、中国结、猜谜语 歌舞、书法、画画儿 象棋、表演、朗诵、武术 中文电脑

ตาราง 5 มาตรฐาน ค 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
1. อธิบายหรือเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาจีนกับภาษาไทย	♦ ความแตกต่างระหว่าง โครงสร้างประโยค คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอน ของภาษาจีนกับภาษาไทย - ตัวอย่าง - ตัวอักษรจีน: วิธีการสร้างอักษรจีน/ ส่วนประกอบของตัวอักษรจีน - คำ: คำพ้องรูป – พ้องเสียง/ คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน - วลี: โครงสร้างวลี เช่น 红车 (สีแดง + รถ) / รถสีแดง - ประโยค: ประโยคความเดียวที่มีส่วนขยาย ได้แก่ 主语、谓语、宾语、定语、状语、补语 เช่น 我在食堂吃饭。(ฉัน + อยู่ที่โรงอาหาร + กินข้าว) / ฉันกินข้าวที่โรงอาหาร - ประโยคความซ้อน ได้แก่ 并列复句、承接复句、递进复句、选择复句、因果复句、转折复句、条件复句、让步复句、目的复句、假设复句、紧缩复句

ตาราง 5 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	- รูปประโยค 句式“被”字句“有”字句 “把”字句、动句、兼语句 - เครื่องหมายวรรคตอน - สำนวน-สุภาษิต-คติพจน์ 成语、谚语、俗语 歇后语、座右铭 - ตัวอย่าง 亡羊补牢 / วัวหายล้อมคอก 对牛弹琴 / สีซอให้ควายฟัง - บทกลอนของภาษาจีนและภาษาไทย ได้แก่ 静夜思、春眠
2. วิเคราะห์หรืออภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม	♦ การวิเคราะห์ อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของจีนกับวัฒนธรรมของไทย เช่น ตัวเลขมงคล การทักทาย - ตัวอย่าง 生活：四合院、饮食文化、中国乐器、体育、艺术 习俗：风水、送礼、吉祥数字 吉祥物、神仙 节日：儿童节、教师节、国庆节 劳动节、春节、宋干节

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

ตาราง 6 มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
1. ค้นคว้า สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอ ด้วยการพูดหรือการเขียน	♦ การค้นคว้า/การสืบค้น การบันทึก การสรุป การแสดงความคิดเห็น และการนำเสนอ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ♦ กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ได้แก่ - 数学 (加、减、乘、除) - 自然科学 (物理、化学、生物、天文学、地质) - 社会科学 (经济学、地理、历史、宗教与文化 (思想品德社会道德、好公民)) - 泰语 - 外语 (英语、汉语、法语、日语、德语、阿拉伯语、梵巴语) - 卫生与体育 - 艺术 (手工艺、绘画、音乐、舞蹈) - 职业与科技

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ตาราง 7 มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคมโลก	♦ การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคมโลก เช่น การเล่าเหตุการณ์สำคัญ ข่าวในประเทศจีนและประเทศไทย เหตุการณ์ปัจจุบันของโลก ♦ นำคำศัพท์ ประโยค บทสนทนา และบทความที่ได้เรียนรู้ มาประยุกต์ใช้ตามสถานการณ์จริง

ตาราง 8 มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
1. ใช้ภาษาจีนในการสืบค้นหรือค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้ หรือข้อมูลจากสื่อ และแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ	♦ การใช้ภาษาจีนในการสืบค้น การค้นคว้าความรู้หรือข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อในรูปแบบต่าง ๆ และแหล่งการเรียนรู้หลากหลายในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ ตัวอย่าง - การสืบค้นข้อมูล 查词典、查资料、上网、网上搜索、输入网址 - การกรอกแบบฟอร์ม 姓名、性别、年龄、出生日期、国籍、地址、电子邮件、学历
2. เผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น หรือประเทศเป็นภาษาจีน	♦ การใช้ภาษาจีนในการเผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เช่น แผ่นพับ แนะนำโรงเรียน ชุมชน ท้องถิ่น การทำแผ่นปลิว ประกาศ ป้ายคำขวัญ นิทรรศการ ♦ การนำเสนอข้อมูล ข่าวสารในโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่นเป็นภาษาจีน ตัวอย่าง 制作标语、宣传册（板）、布告栏、制作中文网页、夏令营、展览、才艺比赛、小导游

หลักสูตรสถานศึกษาวิชาภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแกลง“วิทยสถาวร”

หลักสูตรของโรงเรียนแกลง“วิทยสถาวร” กำหนดให้วิชาภาษาจีนเป็นวิชาเพิ่มเติมในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยโรงเรียนได้พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาให้สอดคล้องกับโครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก โดยได้ดำเนินการเปิดหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 3 หลักสูตรแผนการเรียน ได้แก่ หลักสูตรแผนการเรียนอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร หลักสูตรแผนการเรียนอุตสาหกรรมเกษตรและเทคโนโลยีชีวภาพ และหลักสูตรแผนการเรียนภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยวกลุ่มรายได้ดีและการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 2 หลักสูตรแผนการเรียน ได้แก่ หลักสูตรแผนการเรียนอุตสาหกรรมหุ่นยนต์ และหลักสูตรแผนการเรียนภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยวกลุ่มรายได้ดีและการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ

โดยในรายวิชาเสริมทักษะภาษาจีน 1 เปิดให้เรียนสำหรับแผนการเรียนภาษาจีน 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนแก่ง“วิทยสถาวร” ได้จัดทำคำอธิบายรายวิชาและผลการเรียนรู้ ตามกรอบตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4 - 6) ให้สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน ผู้เรียนและชุมชน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามผลการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชาเพิ่มเติม

จ33203 เสริมทักษะภาษาจีน 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 เวลา 60 ชั่วโมง จำนวน 1.5 หน่วยกิต

ศึกษาการปฏิบัติตามคำสั่ง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายจากข้อมูลทางสื่อต่าง ๆ เช่น การกรอกข้อมูลในแบบฟอร์มต่าง ๆ อ่านออกเสียงข้อความ นิทาน ข่าว โฆษณา บทร้อยกรอง บทละคร เรื่องขบขันที่มีความยาว 200 ตัวอักษร ศึกษาการใช้ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น การวิเคราะห์ และสรุปความ การให้เหตุผล การยกตัวอย่าง ใช้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนในการแสดงความรู้สึก อธิบายเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค จำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาจีนกับภาษาไทย

โดยการฝึกทักษะภาษาจีนทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีทักษะในการสื่อสารสิ่งที่เรียนรู้ มีทัศนคติที่ดี และประโยชน์และคุณค่าของภาษาจีน มีวินัย ซื่อสัตย์ มีความสามัคคีร่วมมือช่วยเหลือกันในการทำงาน ใฝ่เรียนรู้ และมีความมุ่งมั่นในการทำงาน

เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ เห็นประโยชน์ เห็นคุณค่า ตระหนักในคุณค่าของภาษาและวัฒนธรรม แสวงหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ภายในและภายนอก และภูมิปัญญาท้องถิ่นของตนเอง เพื่อสร้างองค์ความรู้และความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน และเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาต่างประเทศ รักการอ่าน กล้าแสดงออกทางความคิดอย่างมีเหตุผล เป็นผู้มีความรู้ จริยธรรม มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ สามารถดำเนินชีวิตอย่างสันติสุขในสังคมไทยและสังคมโลก เผยแพร่และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของชุมชนและประเทศชาติ

ผลการเรียนรู้

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายจากข้อมูลทางสื่อต่าง ๆ
2. กรอกข้อมูลในแบบฟอร์มต่าง ๆ
3. อ่านออกเสียงข้อความ นิทาน ข่าว โฆษณา บทร้อยกรอง บทละคร เรื่องขบขัน
4. ใช้ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น การวิเคราะห์ และสรุปความ

5. ใช้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนในการแสดงความรู้สึก
 6. อธิบายเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาจีนกับภาษาไทย
 7. ใช้ภาษาท่าทางเพื่อการสื่อสาร การติดต่อ ปฏิสัมพันธ์ได้
 8. พูดและเขียนภาษาจีนตามสถานการณ์ที่กำหนดได้
- รวม 8 ผลการเรียนรู้

ในงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อโมชันกราฟิกร่วมกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 4 หน่วยการเรียนรู้ โดยสอดคล้องกับผลการเรียนรู้รายวิชา จ33203 เสริมทักษะภาษาจีน 1 โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 9 โครงสร้างแสดงความสอดคล้องระหว่างหน่วยการเรียนรู้กับผลการเรียนรู้รายวิชา จ33203 เสริมทักษะภาษาจีน 1

ที่	ชื่อหน่วย	ผลการเรียนรู้	สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด	เวลา (ชั่วโมง)
1	职业 (อาชีพ)	1. อ่านออกเสียงข้อความ นิทาน ข่าว โฆษณา บทร้อย กรอง บทละคร เรื่องขบขัน 2. ใช้ภาษาท่าทางเพื่อการ สื่อสาร การติดต่อ ปฏิสัมพันธ์ได้	ศึกษาเกี่ยวกับคำศัพท์ บทความ ข่าวเกี่ยวกับอาชีพ อาชีพในฝันจำลองการใช้ภาษา โดยเรียนรู้จากบทสนทนา เกี่ยวกับอาชีพ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ เป็นพื้นฐานที่สามารถนำไปสู่ การใช้ในชีวิตประจำวันได้	3
2	个人简历 (ประวัติ ส่วนตัว)	1. อ่านออกเสียงข้อความ นิทาน ข่าว โฆษณา บทร้อย กรอง บทละคร เรื่องขบขัน 2. กรอกรวบรวมข้อมูลในรูปแบบฟอร์ม ต่าง ๆ	ศึกษาเกี่ยวกับการบอกข้อมูล เกี่ยวกับตนเองและทำความ รู้จักผู้อื่นจากการอ่านข้อมูล กรอกรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ตามหัวข้อ ในการเขียนประวัติส่วนตัว	2

ตาราง 9 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย	ผลการเรียนรู้	สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด	เวลา (ชั่วโมง)
3	招聘广告 (ประกาศรับสมัครงาน)	1. อ่านออกเสียงข้อความ นิทาน ข่าว โฆษณา บทร้อยกรอง บทละคร เรื่องขบขัน 2. ใช้ประโยชน์ที่ใช้ ในการแสดงความคิดเห็น การวิเคราะห์ และสรุปความ	ศึกษาเกี่ยวกับประกาศรับ สมัครงาน อ่านข่าวรับสมัคร งาน เรียนรู้เรื่องสวัสดิการที่จะ ได้รับในการทำงาน และสรุป ใจความสำคัญจากประกาศรับ สมัครงาน ซึ่งสามารถนำไปใช้ ในการหางานในอนาคตได้	4
4	面试 (สัมภาษณ์)	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยาย จากข้อมูลทางสื่อต่าง ๆ 2. ใช้ประโยชน์ที่ใช้ ในการแสดงความคิดเห็น การวิเคราะห์ และสรุปความ	ศึกษาเกี่ยวกับการสัมภาษณ์งาน ประโยชน์ที่เจอในการสัมภาษณ์ เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ สัมภาษณ์งาน ใช้ทักษะ การสื่อสารในการแสดง ความคิดเห็น ได้ตอบ ผ่านการสนทนาในการ สัมภาษณ์งาน ซึ่งเป็นไปตาม สถานการณ์ที่กำหนด ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้ ในสถานการณ์จริงได้	3
รวม				12

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

สื่อโมชันกราฟิก

สื่อโมชันกราฟิก เป็นสื่อเคลื่อนไหวรูปแบบหนึ่ง ที่ช่วยดึงดูดความสนใจผู้เรียน เนื่องด้วยองค์ประกอบที่มีทั้งภาพและเสียงช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความหมายของสื่อโมชันกราฟิก

จากการศึกษาความหมายของสื่อโมชันกราฟิก นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงไว้ดังนี้ อารีนา อารยะกุล (2560 : 24) ได้กล่าวถึงความหมายของสื่อโมชันกราฟิกว่า การนำเอา ข้อมูล ภาพ ข้อความ ตัวอักษร กราฟิก หรืออินโฟกราฟิกมาทำให้เกิดการเคลื่อนไหว สามารถช่วย ในการดึงดูดความสนใจ ซึ่งสามารถสื่อความหมายข้อมูลทั้งหมดให้ผู้คนเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว

เบญจวรรณ จุปะมะตัง และธวัชชัย สหพงษ์ (2560 : 2) ได้กล่าวถึงความหมายของ สื่อโมชันกราฟิกว่า เป็นงานกราฟิกเคลื่อนไหว โดยนำภาพมาจัดเรียงต่อ ๆ กัน หรือเรียกอีกอย่างหนึ่ง คือ การนำงานออกแบบและภาพเคลื่อนไหวมาผสมกัน ทำให้เกิดเป็นชิ้นงานเป็นที่น่าสนใจ สามารถพบเจอได้ในรายการโทรทัศน์ ภาพยนตร์ เพลง หรือฉากหลังในงานแสดงรายการ พิธีกรต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความน่าสนใจและความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

อินโฟกราฟิก ไทยแลนด์ (ออนไลน์, 2561) ได้กล่าวถึงความหมายของสื่อโมชันกราฟิก (Motion Graphic) ว่า สามารถแยกออกเป็น 2 คำ ได้แก่ 1) โมชัน (Motion) คือ การเคลื่อนไหว และ 2) กราฟิก (Graphic) คือ ศิลปะแขนงหนึ่งที่ใช้สื่อความหมายด้วยการใช้เส้น เช่น แผนภูมิ แผนภาพ การ์ตูน ดังนั้น โมชันกราฟิก (Motion Graphic) ก็คือ การสร้างภาพด้วยกราฟิกให้มีการเคลื่อนไหว ได้ในหลากหลายมิติ ซึ่งต่างกับ แอนิเมชัน (Animation) ตรงที่ไม่มีตัวละครเป็นตัวดำเนินเรื่อง หรือ มีบทพูด และการตัดฉากสลับเหมือนภาพยนตร์ แต่จะเป็นการสร้างการเคลื่อนไหวให้กับ Graphic แทน และใช้การพากย์เสียงบรรยายประกอบ นิยมใช้กับเรื่องราวที่มีข้อมูลเยอะ เข้าใจยาก ให้ออกมาในรูปแบบที่สนุกและเข้าใจง่ายมากขึ้น

ความหมายของสื่อโมชันกราฟิกที่นักการศึกษากล่าวไว้ข้างต้นสรุปได้ดังนี้ สื่อโมชัน กราฟิก หมายถึง การนำเอาข้อมูลมาสรุปสร้างภาพกราฟิกให้มีการเคลื่อนไหวได้ในหลากหลายมิติ เป็นการผสมผสานกันระหว่างงานออกแบบกับข้อความ ภาพ การเคลื่อนไหวและเสียง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ มีอิทธิพลต่อความรู้สึกของผู้ได้รับชม โดยนิยมใช้กับเรื่องราวที่มีข้อมูลเยอะ เข้าใจยาก ให้ออกมา ในรูปแบบที่สนุกและเข้าใจง่ายมากขึ้น

องค์ประกอบของสื่อโมชันกราฟิก

สื่อโมชันกราฟิกเป็นสื่อที่สร้างจากองค์ประกอบที่หลากหลายเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ น่าติดตาม ซึ่งองค์ประกอบต่าง ๆ มีดังนี้

ลินดา (Linda. 1995 : 5 - 7; อ้างถึงใน นฤมล จันทร์ศรีโคตร. 2560 : 37 - 38) กล่าวถึง องค์ประกอบของงานออกแบบกราฟิกด้านมัลติมีเดีย ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบดังนี้

1. ข้อความหรือตัวอักษร (Text) เป็นส่วนที่เกี่ยวกับเนื้อหาที่ใช้แสดงรายละเอียด หรือ เนื้อหาที่น่าสนใจ

2. ภาพนิ่ง (Image) ภาพนิ่งมีบทบาทมากกว่าข้อความหรือตัวอักษร เนื่องจากภาพ จะให้ผลในเชิงการรับรู้หรือเรียนรู้ด้วยการมองได้ค่อนข้างดีกว่า และถ่ายทอดความหมายได้ลึกซึ้ง กว่าตัวหนังสือ ภาพกราฟิกเป็นสื่อในการนำเสนอที่ดีเนื่องจากมีสีสัน มีรูปแบบน่าสนใจ สามารถ สื่อความหมายได้กว้าง เช่น ภาพเวกเตอร์ ภาพบิตแมพ คลิปอาร์ต เป็นต้น

3. ภาพเคลื่อนไหว (Animation) ภาพกราฟิกที่เคลื่อนไหว แสดงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อทำให้เกิดจินตนาการให้และแรงจูงใจ

4. เสียง (Sound) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ หากมีเสียงที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจและ สอดคล้องกับเนื้อหาในการนำเสนอจะช่วยให้สื่อโมชันกราฟิกมีความน่าสนใจน่าติดตาม และเกิด ความสมบูรณ์แบบมากขึ้น

5. ภาพวิดีโอ (Video) วิดีโอประกอบด้วยเสียงสามารถนำเสนอได้สมบูรณ์กว่า องค์ประกอบอื่น ๆ แต่ปัญหาคือเรื่องของการสิ้นเปลืองทรัพยากรพื้นที่นั่นเอง

กมลทิพย์ รุ่งประเสริฐ (2561 : 17 - 18) กล่าวถึงองค์ประกอบของสื่อโมชันกราฟิกดังนี้

1. บท (Script) คือ เรื่องราวที่ต้องการให้เกิดขึ้นในงาน มีการเกริ่นนำ ใจความหลัก และสรุป โดยควรมีความยาวตั้งแต่ 1 - 2 นาทีแต่ไม่ควรเกิน 5 นาที เพื่อความกระชับและ ความเข้าใจง่าย ยาวจนเกินไปอาจจะทำให้เกิดความน่าเบื่อ

2. ภาพ (Graphics) การออกแบบโมชันกราฟิกส่วนใหญ่เกิดจากภาพ เช่น ภาพวาด ภาพประกอบและการ์ตูน รวมถึงรูปแบบตัวอักษรถือว่าเป็นภาพ ซึ่งสามารถแสดงถึงอารมณ์ ความรู้สึกได้

3. การเคลื่อนไหว (Motion in Motion Graphics) การเคลื่อนไหวในภาพอาจสร้างขึ้นจาก จุด เส้น หรือรูปทรงต่าง ๆ และอาจมีทิศทางการเคลื่อนที่เป็นวงกลม หรือเส้นตรงไปทางซ้าย หรือ ไปทางขวาขึ้นอยู่กับรูปทรงของภาพแล้วความต้องการเล่าเรื่องของผู้ออกแบบ

4. เสียง (Sound in Motion Graphics) เสียงที่เหมาะสมจะช่วยให้เพิ่มประสิทธิภาพถึง ร้อยละ 70 ถ่ายทอดความรู้สึกที่ต้องการแสดงออกได้ เพราะภาพและเสียงเป็นองค์ประกอบหลักที่ เกี่ยวข้องกับความรู้สึกของมนุษย์ เสียงจึงมีความสำคัญอย่างมากต่อการสร้างโมชันกราฟิก

5. สี (Color in Motion Graphics) ในงานโมชั่นกราฟิก การใส่ใจกับสีสันเป็นเรื่องสำคัญ เพราะสีเป็นเครื่องกระตุ้นอารมณ์และความรู้สึกที่มีต่องานออกแบบ การเลือกใช้สีจึงจำเป็น ซึ่งสีที่มีความแตกต่างกันอาจส่งผ่านอารมณ์และความรู้สึกที่มีความหมายแตกต่างกันได้

6. แสง (Lighting in Motion Graphics) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่ง เช่น แสง ความสว่าง หรือดวงอาทิตย์ถือเป็นองค์ประกอบของพระเจ้า การเริ่มต้นใหม่ ในขณะที่ความมืด อาจสื่อความหมายถึงความลึกลับ หดหู่การปรับแสงต่าง ๆ จึงมีผลต่อการเสริมสร้างจินตนาการ ในงานโมชั่นกราฟิก

7. พื้นที่ว่าง (Space in Motion Graphics) ออกแบบงานให้มีพื้นที่ว่าง หรือกำหนด ตำแหน่งของวัตถุมีผลต่อการส่งผ่านอารมณ์ความรู้สึก ดังนั้นหากมีวัตถุจำนวนมากจนมีที่ว่าง เหลือน้อย อาจทำให้รู้สึกอึดอัด

จากองค์ประกอบของสื่อโมชั่นกราฟิกข้างต้น สรุปได้ว่าองค์ประกอบที่สำคัญของโมชั่น กราฟิกคือ ข้อความ ภาพ การเคลื่อนไหวและเสียง ที่จะช่วยกันผสมผสานให้สื่อโมชั่นกราฟิก ออกมาเป็นที่น่าสนใจและช่วยสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน

ขั้นตอนในการออกแบบสื่อโมชั่นกราฟิก

ขั้นตอนการออกแบบสื่อโมชั่นกราฟิกนั้นสามารถทำได้หลากหลายวิธีโดยมีนักการศึกษา กล่าวถึงไว้ดังนี้

ทักษิณา สุขพัทธาน (2560 : 264 - 265) กล่าวว่า ขั้นตอนในการออกแบบสื่อโมชั่นกราฟิก ที่ส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ซึ่งสอดคล้องกับขั้นตอน การออกแบบด้วย ADDIE MODEL และทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่ ได้แก่

ขั้นที่ 1 ด้านการวิเคราะห์ ในการวางแผนสื่อ Motion Graphic แบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

1. วิเคราะห์ด้านกลุ่มเป้าหมาย ความต้องการของกลุ่มคนดู และด้านปัญหา เช่น ประสบการณ์เดิม รสนิยม อายุ เพศ และข้อจำกัด เป็นการวางแผนที่รอบคอบสมบูรณ์ได้สื่อ ที่ต้องการ

2. วิเคราะห์ด้านเนื้อหา ความถูกต้องและตรงกับวัตถุประสงค์ โดยเนื้อหาไม่แน่นไป หรือนำเสนอโดยใช้เวลานานเกินไป แนะนำให้แบ่งบทและจำกัดระยะเวลาในการดูให้เหมาะสมกับ กลุ่มเป้าหมาย ควรทำเนื้อหาที่ยากให้เข้าใจง่ายขึ้น

ขั้นที่ 2 ด้านการออกแบบ แบ่งออกเป็น 8 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการออกแบบ Storyboard กำหนดรูปแบบ กำหนดทิศทางของเรื่อง การวางโครงเรื่อง และใจความหลักของเรื่องให้ชัดเจน

2. ด้านการออกแบบวิธีเร้าความสนใจ ใช้ภาพที่สื่อความหมาย ใช้สีสนับสนุนสื่ออารมณ์ และความน่าสนใจของงาน รูปแบบการนำเสนอ Motion Graphic จะต้องดึงดูดผู้เรียน ไม่น่าเบื่อ สร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ให้น่าติดตามตลอดบทเรียน มีการทำเสียงพากย์ การใส่ดนตรีประกอบ

3. ด้านการออกแบบการบอกวัตถุประสงค์ ในแต่ละตอนควรมีการบอกวัตถุประสงค์ให้ชัดเจนว่ามีอะไรบ้าง เช่น หัวข้อก่อนเข้าบท เป็นต้น

4. ด้านการออกแบบวิธีการเพื่อทบทวนความรู้เดิม ควรมีการวัดผลก่อนเรียนเพื่อทราบความรู้เดิม ทั้งด้านความรู้และด้านคุณลักษณะ และมีการสอบหลังเรียน

5. ด้านการออกแบบการนำเสนอเนื้อหาใหม่ เช่น เนื้อหาตรงกับกลุ่มเป้าหมายและทันสมัย ไม่ใช้ภาพเคลื่อนไหวมากเกินไปจะดูรกจนเกินไป ที่สำคัญควรเผยแพร่ได้ทั้ง 2 รูปแบบ คือ ออนไลน์และออฟไลน์ และขนาดไม่หนักมากเพื่อความสะดวกในการเผยแพร่

6. ด้านการออกแบบชี้แนะแนวทางการเรียนรู้ ควรเน้นให้มีการปฏิสัมพันธ์ไม่ใช่สื่อสารทางเดียว

7. ด้านการออกแบบวิธีกระตุ้นการตอบสนองบทเรียน และเสริมแรง เช่น คะแนน ภาพแสดงอารมณ์ดีใจ หรือให้กำลังใจ

8. ด้านการออกแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ จะประเมินผลโดยการใช้แบบฝึกหัด

ขั้นที่ 3 การพัฒนา ด้านการตอบสนองและปฏิสัมพันธ์ ควรคำนึงถึงการผลิตสื่อ การใช้ภาพ ภาพเคลื่อนไหว ภาษาท่าทางมาแล้วแทนคำพูด รวมถึงการใช้เทคนิคในการตัดต่อทั้งภาพ และเสียงการใช้ Transition Effect และ Plug In ต่าง ๆ ในการทำงาน การตัดต่องาน Motion Graphic เช่น การบันทึกเสียง การทำเสียงพากย์ การใส่ดนตรีประกอบ นอกจากนี้ยังมีเทคนิคพิเศษต่าง ๆ เช่น การทำตัวอักษรให้เคลื่อนไหว การซ้อนภาพ ร่วมกับโปรแกรมยอดนิยมต่าง ๆ จนได้ผลงานที่พร้อมนำออกเผยแพร่

ขั้นที่ 4 ด้านการนำไปใช้ เมื่อออกแบบแล้วควรนำสื่อไปทดลอง จัดทำแบบสอบถาม และจึงนำมาแก้ไขโดยใช้กระบวนการวิจัยสื่อ

ขั้นที่ 5 ด้านการประเมิน ผู้สอนซักถามและกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบคำถามจากการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนสามารถอธิบายขั้นตอนขององค์ความคิดให้ได้ เมื่อใดที่มีข้อสงสัยในประเด็นใด ๆ ก็ตาม ผู้เรียนและผู้กำกับก็สามารถที่จะนำมาขยายความอย่างมีเหตุผล เพราะสื่อที่ดีไม่ได้ยู่ลำพังเพียงเทคนิคเท่านั้น แต่อยู่ที่เนื้อหาการดำเนินเรื่องเช่นกัน สื่อโมชันกราฟิก ที่ดีผู้เรียนสามารถนำไปใช้ต่อยอดความรู้เดิมได้

เบญจวรรณ จุปะมะตัง และธวัชชัย สหพงษ์ (2560 : 3) กล่าวว่า ขั้นตอนการออกแบบสื่อ โมชันกราฟิกตามหลัก 3P ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นตอนการเตรียมการผลิต (Pre-production)
 - 1.1 การศึกษาและรวบรวมข้อมูล
 - 1.2 เขียนบท
 - 1.3 เขียนสตอรี่บอร์ด
 - 1.4 ออกแบบตัวละครและฉาก
 - 1.5 บันทึกเสียง
2. ขั้นตอนการผลิต (Production)
 - 2.1 การวาดตัวละครและฉาก
 - 2.2 นำตัวละครและฉากเคลื่อนไหว และกำหนดการเคลื่อนไหวให้เข้ากับเสียงบรรยาย
 - 2.3 การนำส่วนประกอบทั้งหมดมาทำการตัดต่อ รวมทั้งใส่เสียงบรรยาย และเสียงต่าง ๆ
3. ขั้นตอนหลังการผลิต (Post-production)
 - 3.1 ทดลองแล้วปรับปรุงแก้ไขสื่อโมชันกราฟิก
 - 3.2 ขอคำแนะนำจากที่ปรึกษา
 - 3.3 แก้ไขและปรับปรุงจากคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา
 - 3.4 เก็บรายละเอียดของงานทั้งหมด

จากการศึกษาขั้นตอนการสร้างสื่อโมชันกราฟิกของนักการศึกษาที่กล่าวข้างต้น ในวิจัยเล่มนี้ใช้ขั้นตอนการสร้างสื่อโมชันกราฟิกดังนี้ 1) ขั้นตอนการผลิต ศึกษาเนื้อหา กำหนดทิศทางของงาน การกำหนดกลุ่มเป้าหมายและเนื้อหาที่เหมาะสม 2) ขั้นตอนการสร้างหรือการผลิตโมชันกราฟิก เริ่มตั้งแต่การเขียนสตอรี่บอร์ด เขียนบท ใส่การเคลื่อนไหวและเสียง และ 3) ขั้นตอนหลังการผลิต ขึ้นประเมินความเหมาะสมของชิ้นงาน ซึ่งเมื่อกระบวนการทั้งหมดเสร็จจึงนำมาปรับปรุงแก้ไข และนำไปใช้จริงต่อไป

ประโยชน์ของสื่อโมชันกราฟิก

ด้วยจุดเด่นต่าง ๆ และความน่าสนใจในสื่อโมชันกราฟิกนั้น ทำให้โมชันกราฟิกมีประโยชน์หลากหลายด้านดังต่อไปนี้

ไอเดียนเรดดี (ม.ป.ป. ออนไลน์) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของสื่อโมชันกราฟิกไว้ดังนี้

1. เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้มากกว่า ซึ่งภาพกราฟิกธรรมดา ๆ นั้นสามารถเล่าเรื่องและสื่อความหมายได้เพียงระดับหนึ่ง แต่ผู้รับสารอาจไม่เข้าใจในสิ่งที่เราต้องการสื่อได้ทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาที่เป็นความรู้ หรือข้อมูลต่าง ๆ ที่มีความซับซ้อนและเข้าใจยาก ดังนั้นการนำเสนอด้วยภาพกราฟิกสีสันสดใส ที่เคลื่อนไหวได้อย่างมีชีวิตชีวา จึงสามารถดึงดูดความสนใจ และเข้าถึงได้มากกว่า

2. สื่อสารได้รวดเร็วครบถ้วน แม้จะสามารถสื่อสารได้ครอบคลุมทั่วถึง สนุก และเข้าใจง่ายก็จริง แต่ปริมาณเนื้อหาและระยะเวลา การเล่าเรื่องจะต้องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกัน เพื่อให้สามารถสื่อสารได้อย่างกระชับ ครบถ้วน และตรงตามวัตถุประสงค์

3. สนุก น่าติดตาม ไม่น่าเบื่อ การนำเสนอด้วยภาพเคลื่อนไหว กราฟิกสีสันสดใส เสียงดนตรี และองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ส่งเสริมกัน ทำให้เนื้อหาที่ต้องการสื่อสารมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

4. เล่าเรื่องได้ชัดเจนกว่า ในภาพกราฟิก 1 ภาพ ผู้รับสารอาจตีความเนื้อหา ได้ไม่ชัดเจนเพียงพอ แต่โมชันกราฟิก จะทำให้เข้าใจ เรื่องราว และช่วยสื่อสารได้อย่างชัดเจนกว่า จึงไม่แปลกที่โฆษณาสินค้าของแบรนด์ดังต่าง ๆ มักนิยมใช้ เพื่อดึงดูดความสนใจและบอกเล่าสรรพคุณของสินค้าได้อย่างแนบเนียน

กมลทิพย์ รุ่งประเสริฐ (2561 : 19) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของสื่อโมชันกราฟิกไว้ดังนี้

1. โมชันกราฟิกเป็นสื่อที่ผสมผสาน สามารถดึงดูดความสนใจและเพิ่มความสามารถในการจดจำได้ดี

2. สามารถสรุปข้อมูลในปริมาณมากให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น

3. มนุษย์รับรู้ข้อมูลรูปภาพได้ดีกว่าตัวหนังสือ คนส่วนใหญ่ทำตามคำแนะนำที่มีทั้งภาพและข้อความมากกว่าข้อมูลที่มีเพียงตัวอักษรอย่างเดียว

4. มีอิสระในการสื่อสาร ผู้ชมสามารถเข้ามารับชมได้อย่างอิสระ

5. เผยแพร่ได้เร็ว สามารถส่งต่อได้หลากหลายช่องทาง

จากการศึกษาจากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า สื่อโมชันกราฟิกเป็นสื่อที่สามารถสร้างความสนุก น่าติดตามและดึงดูดกลุ่มเป้าหมายได้ดี เป็นการสรุปข้อมูลที่มีปริมาณมากให้เข้าใจง่ายขึ้น อีกทั้งยังเป็นสื่อที่สามารถเผยแพร่และส่งต่อได้อย่างรวดเร็วอีกด้วย

การหาประสิทธิภาพสื่อ

การผลิตสื่อ ก่อนนำไปใช้เพื่อตรวจสอบว่าสื่อดังกล่าวจะมีความสัมพันธ์กับผลลัพธ์ต่อนักเรียนหรือไม่ ผู้ผลิตจึงจำเป็นต้องนำสื่อผ่านกระบวนการทดสอบประสิทธิภาพ โดยมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงกระบวนการทดสอบประสิทธิภาพสื่อไว้ดังนี้

วชิราพร อัจฉริยโกศล (2536 : 15 - 26) กล่าวว่า การวัดและการประเมินผลสื่อการเรียนการสอนมีขั้นตอนปฏิบัติดังนี้มาก โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ คือ

1. การตรวจสอบโครงสร้างภายในสื่อโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวนอย่างน้อย 3 คน แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา และด้านลักษณะสื่อโดยผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยี

2. การตรวจสอบคุณภาพสื่อ ซึ่งแบ่งการดำเนินการออกได้เป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การทดสอบ 1 : 1 ซึ่งในระหว่างการทดลองใช้สื่อให้บันทึกผลเพื่อเป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขสื่อ ขั้นตอนที่ 2 การทดสอบกลุ่มเล็ก จำนวนประมาณ 5 - 10 คน เพื่อทดสอบสิ่งที่ปรับปรุงไปแล้วว่าถึงระดับเกณฑ์แล้วหรือไม่ และขั้นตอนที่ 3 การทดสอบกลุ่มใหญ่ ทดสอบด้วยกลุ่มตัวแทนประมาณ 30 คน เป็นการทดสอบหลังจากที่สื่อมีการปรับปรุงแก้ไขจนมีคุณภาพ

เพชฌุ กิจระการ (2554 : 46 - 50) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน มีกระบวนการสำคัญอยู่ 2 ขั้นตอน ได้แก่

1. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล โดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญ เป็นผู้พิจารณาตัดสินคุณค่า ซึ่งเป็นการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความเหมาะสมในด้านความถูกต้องของการนำไปใช้
2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ วิธีการนี้จะนำสื่อไปทดลองใช้กับนักเรียน โดยประสิทธิภาพจะวัดจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการเรียน หรือแบบทดสอบย่อย กับแบบทดสอบเมื่อจบบทเรียน โดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1 / E_2 = 80/80$ ตัวเลข 80 แรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วน 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

โดยเกณฑ์การหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนจะนิยมตั้งเป็นตัวเลข 3 ลักษณะ คือ 80/80 85/85 และ 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชาและเนื้อหาที่นำมาสร้างสื่อ ถ้าวิชาอาจตั้งเกณฑ์ที่ 80/80 หรือ 85/85 สำหรับเนื้อหาวิชาที่ค่อนข้างง่ายอาจตั้งเกณฑ์ที่ 90/90 และตั้งเกณฑ์ค่าความคลาดเคลื่อนไว้เท่ากับร้อยละ 2.5 เช่น ตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 90/90 เมื่อคำนวณแล้วค่าที่ได้คือ 87.5/87.5 หรือ 87.5/90 ถือว่าใช้ได้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556 : 11 - 12) กล่าวว่า เมื่อการผลิตสื่อและชุดการสอนขึ้น ก่อนที่จะนำไปใช้ต้องผ่านขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. การทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1:1)

เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คนทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน กับนักเรียน 1 - 3 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่ง ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลา ในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าหงาย หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ ประมาณการเรียนจากกระบวนการ คือ กิจกรรมหรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำ และทดสอบหลังเรียน นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหา สาระกิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดสอบ

ประสิทธิภาพแบบเดี่ยวนี้จะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก แต่เมื่อปรับปรุงแล้วจะสูงขึ้นมาก ก่อนนำไปทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม ทั้งนี้ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 60/60

2. การทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม (1:10)

เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คนทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน กับนักเรียน 6 - 10 คน (แต่ละผู้เรียนที่เก่ง ปานกลาง อ่อน) ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลา ในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าจ่น หรือทำท่าทาง ไม่เข้าใจหรือไม่หลังจากทดสอบประสิทธิภาพให้ประเมินการเรียนรู้จากกระบวนการ คือกิจกรรม หรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำและประเมินผลลัพธ์คือการทดสอบหลังเรียนและงานสุดท้าย ที่มอบให้นักเรียนทำส่งก่อนสอบประจำหน่วย ให้นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึง เกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระกิจกรรมระหว่างเรียน และแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น คำนวณหาประสิทธิภาพและปรับปรุงในครั้งนี้จะคะแนนของนักเรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์ โดยเฉลี่ยจะห่างจากเกณฑ์ประมาณ 10% นั่นคือ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 70/70

3. การทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม (1:100)

เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คนทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน กับนักเรียนทั้งชั้น ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกต พฤติกรรมของผู้เรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าจ่น หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ หลังจากทดสอบ ประสิทธิภาพภาคสนามแล้วให้ประเมินการเรียนรู้จากกระบวนการ คือกิจกรรมหรือภารกิจและ งานที่มอบให้ทำและทดสอบหลังเรียนนำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้อง ปรับปรุงเนื้อหาสาระกิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนที่ดีขึ้นแล้วนำไปทดสอบ ประสิทธิภาพภาคสนามซ้ำกับนักเรียนต่างกลุ่มหากทดสอบประสิทธิภาพ 2 - 3 ครั้ง จะได้ค่า ประสิทธิภาพถึงเกณฑ์ขั้นต่ำปกติไม่ควรทดสอบประสิทธิภาพเกิน 3 ครั้ง ด้วยเหตุนี้ ชั้นทดสอบ ประสิทธิภาพภาคสนามจึงแทนด้วย 1:100 ผลลัพธ์ที่ได้จากการทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม ควรใกล้เคียงกัน กับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกิน 2.5 ถือว่ายอมรับได้ หากต่ำกว่าเกณฑ์ มากกว่า -2.5 ให้ปรับปรุงและทดสอบจนกว่าจะถึงเกณฑ์ แต่หากสูงกว่าเกณฑ์มากกว่า 2.5 ถือว่า ยอมรับว่า สื่อหรือชุดการสอนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

จากการศึกษาขั้นตอนการหาประสิทธิภาพสื่อของนักการศึกษาที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนแรกคือประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญซึ่งจะช่วย ในการประเมินด้านเนื้อหาและความถูกต้องเหมาะสมของสื่อในการนำไปใช้ ส่วนที่ 2 คือ การหา ประสิทธิภาพโดยการนำไปใช้กับนักเรียน โดยให้ได้ร้อยละตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยในวิจัยเล่มนี้ ได้ดำเนินการหาประสิทธิภาพแบบของชัยงค์ พรหมวงศ์ โดยได้แบ่งการหาประสิทธิภาพ

เป็น 3 ขั้นตอน 1) การทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1:1) 2) การทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม (1:10) และ 3) การทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม (1:100)

การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ความหมายของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

มีนักการศึกษาให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้หลายท่านดังนี้

สมจิตร บุรีจันทร์ (2560 : 20) กล่าวว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร โดยจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์มีบริบทหลากหลายคล้ายสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน ให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะทางภาษาในการเรียนรู้ ผู้เรียนจะสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

ชุดิมา คล้าภิบาล (2560 : 19) กล่าวว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร และใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

เยาวพร ศรีระษา (2561 : 25) กล่าวว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนที่มุ่งเน้นผู้เรียนให้ใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ซึ่งเน้นการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

เพ็ญพิสุทธิ์ ภิญ โยธศักดิ์ (2561 : 52) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching Approach) หมายถึง แนวทางการจัดการเรียนการสอน หรือกรอบในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เป้าหมายคือ ต้องการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดสมรรถนะวิสัยในการสื่อสาร ได้แก่ ความสามารถด้านกฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ ความสามารถด้านกฎเกณฑ์การใช้ภาษาในสังคม ความสามารถในการตีความ และความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสาร ผ่านกระบวนการใช้ความคิด เพื่อนำภาษามาใช้ในการสื่อสารจริง

เนตรกัญญา พิมพ์สิงห์ (2562 : 41) กล่าวว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการใช้ภาษา (Use) มากกว่ามุ่งเน้นกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษา (Usage) ในการจัดการเรียนการสอนจึงเน้นกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงอย่างเป็นขั้นตอนตามกระบวนการแสดงความคิดเห็น ตีความ และการเจรจาอย่างต่อเนื่อง โดยมีเป้าหมายให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้เหมาะสมในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

ธีรนนท์ ศรีวิทัศน์ (2563 : 21) กล่าวว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในสถานการณ์ที่มีโอกาสพบได้จริงในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในการใช้ภาษาแบบเป็นธรรมชาติ และให้ความสำคัญกับความถูกต้องในการใช้ภาษา

จากการศึกษาความหมายแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของนักการศึกษาที่กล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือ การจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารโดยจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ มีบริบทหลากหลาย มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการใช้ภาษามากกว่ามุ่งเน้นกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษา ในสถานการณ์ที่พบเจอได้ในชีวิตประจำวัน

ลักษณะของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

บราวน์ (Brown, 2001 : 43; อ้างถึงใน ทิพากร สุขชูศรี, 2560 : 41-42) ได้กล่าวว่า ลักษณะการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ 6 ประการดังต่อไปนี้

1. เป้าหมายของการเรียนในชั้นเรียน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร โดยมีองค์ประกอบ คือ ความสามารถในการด้านไวยากรณ์ การเรียบเรียงถ้อยคำ หน้าที่ของภาษา การใช้ภาษาในบริบทของสังคม และด้านกลยุทธ์ในการสนทนา

2. เทคนิคของการใช้ภาษาถูกออกแบบเพื่อให้ผู้เรียน ได้คำนึงในเรื่องของการใช้ภาษาในการสื่อสาร โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และบริบทสถานการณ์ที่ถูกนำมาใช้ในโครงสร้างของประโยคได้รับอิทธิพลจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง นอกจากนี้มีการใช้ภาษาเพื่อทำหน้าที่ให้บรรลุจุดประสงค์ตามที่ต้องการ

3. ความคล่องแคล่ว และความถูกต้องในการใช้ภาษา เป็นหลักการที่สำคัญซึ่งหลายครั้งความคล่องแคล่วได้รับการพิจารณาให้มีความสำคัญมากกว่าความถูกต้องทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมีความหมายในการใช้ภาษา

4. ผู้เรียนในชั้นเรียน จะต้องมีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งในรูปแบบของการรับและสร้างภาษา ตลอดจนในบริบทของการใช้ภาษานอกห้องเรียนที่ไม่ได้เตรียมล่วงหน้าภาระงานในชั้นเรียนจะต้องเตรียมผู้เรียนให้มีทักษะที่จำเป็น เพื่อใช้ในการสื่อสารในบริบทต่าง ๆ

5. ผู้เรียนจะต้องได้รับโอกาสในการให้ความสนใจในกระบวนการเรียนของตนเอง โดยมีความเข้าใจในรูปแบบการเรียนของตน และการพัฒนากลยุทธ์ในการเรียนเพื่อการเรียนรู้แบบพึ่งตนเอง

6. บทบาทของครูมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียน และชี้แนะแนวทาง ไม่ใช่เป็นผู้ทรงความรู้ไปทุกอย่าง นักเรียนจะต้องได้รับการกระตุ้นให้สื่อสารอย่างมีความหมายด้วยการมีปฏิสัมพันธ์การใช้ภาษาอย่างแท้จริงกับบุคคลอื่น ๆ

ศุภกานต์ ผามั่ง (2560 : 19) ได้กล่าวว่า ลักษณะของการเรียนการสอนตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า เน้นการทำกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุด โดยฝึกฝนในทักษะรวม ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมในหลายรูปแบบ และให้ความสำคัญในการสื่อความหมายมากกว่าความถูกต้องของหลักการใช้ภาษา

เพ็ญพิสุทธิ์ ภิญ โญศักดิ์ (2561 : 52) ได้กล่าวว่า ลักษณะของการเรียนการสอนตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีลักษณะการจัดกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้การเรียนภาษาเป็นไปตามธรรมชาติใกล้เคียงกับภาษาแม่ (Mother Tongue) ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความกล้าในการใช้ภาษาไม่ต้องกลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แม้ว่า จะให้ความสำคัญในการใช้ภาษาแต่ก็มีได้ละเลยความถูกต้องของการใช้ภาษา หากพบว่าผู้เรียน มีข้อผิดพลาดแต่ยังทำการสื่อสารได้ ไม่ความตำหนิตนที่ แต่หากเป็นข้อผิดพลาดที่ทำให้การสื่อสารคลาดเคลื่อนก็ควรแก้ไขให้ผู้เรียนเข้าใจถูกต้อง

เนตรกัญญา พิมพ์สิงห์ (2562 : 42 - 43) ได้กล่าวว่า ลักษณะของการเรียนการสอนตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้การเรียนภาษาเป็นไปตามธรรมชาติใกล้เคียงกับภาษาแม่ (Mother Tongue) หรือภาษาแรกของผู้เรียนมากที่สุด โดยเรียงลำดับการเรียนการสอนเริ่มจากการฟัง มาสู่การสอนพูด การสอนอ่าน และการสอนเขียนตามลำดับ โดยผู้สอนสามารถนำวิธีการสอนและกิจกรรมมาใช้ได้อย่างหลากหลายในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะทางภาษาให้มากที่สุด

จากการศึกษาลักษณะของการเรียนการสอนตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารของนักการศึกษาที่กล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารมีลักษณะเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้การเรียนภาษาเป็นไปตามธรรมชาติ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการสื่อสาร ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยครูมีหน้าที่อำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียน และเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด ผู้สอนควมจัดกิจกรรมที่หลากหลาย

หลักการจัดการเรียนรู้ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร

การจัดการเรียนรู้ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยมีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

ฟินอคเชโร และโบโนมี (Finocchiaro and Bonome, 1973 : 24 - 25) ได้กล่าวถึงหลักการจัดการเรียนรู้ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนควรจะได้รับ การฝึกฝนความรู้ในด้านต่าง ๆ ตั้งแต่เริ่มเรียนผู้สอนควรแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่ารูปแบบการสอนภาษาที่สอนนั้นจะใช้สถานการณ์ที่มีความหมายและสามารถนำความรู้ที่ไปสื่อสารได้จริง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษามากขึ้น
2. การให้ความรู้ด้านความสามารถในการสื่อสาร รวมถึงเกณฑ์ไวยากรณ์ทางภาษาผู้สอนควรจัดให้พอเพียงที่ผู้เรียนจะสามารถนำภาษานั้นไปใช้สื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
3. การจัดกิจกรรมการเรียน ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่มีความหมายและสภาพใกล้เคียงกับในชีวิตจริงให้มากที่สุด

วิลกินส์ (Wilkins, 1976; อ้างถึงใน ชีรารัตน์ ดวงเทียน, 2561 : 49) กล่าวว่า หลักการจัดการเรียนรู้ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตั้งแต่เริ่มต้น แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ได้ละเลยในเรื่องความสำคัญทางไวยากรณ์และสถานการณ์ในการใช้ภาษา การสอนภาษาตามแนวทางการสอนเพื่อการสื่อสารจะมีข้อดีกว่าแนวคิดการสอนที่เน้นไวยากรณ์คือ มีการฝึกฝนภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารและเมื่อผู้เรียนได้มีการฝึกฝนการใช้ภาษาได้ในสถานการณ์จริงแล้ว ยังช่วยให้เกิดแรงจูงใจแก่ผู้เรียนอีกด้วย

กัสเตียนี (Gustiani, 2013 : 16) กล่าวว่า หลักการจัดการเรียนรู้ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่เน้นการโต้ตอบของผู้เรียน การเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย และการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ซึ่งเป็นแนวการสอนที่มุ่งเน้นการสื่อสารให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงความสามารถทางการสื่อสารอย่างหลากหลาย และมีประสิทธิภาพ

วรารคณา เก้าอ้น (2560 : 14) กล่าวว่า หลักการจัดการเรียนรู้ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นหลักการสอนภาษาที่ผู้เรียนรู้เป้าหมายของการเรียนว่าจะนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างไร ผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมการสอนที่สอดคล้องและใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในลักษณะกิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุด

ศรีพิชา ชาตะศิริกุล (2561 : 58) กล่าวว่า หลักการจัดการเรียนรู้ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวการสอนที่จะต้องเน้นการทำกิจกรรมเพื่อการฝึกฝนการใช้ภาษาให้ใกล้เคียงสถานการณ์จริงมากที่สุด เช่น มีการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สนทนาโต้ตอบกันเป็นคู่ กลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่ มีการสวมบทบาท การเล่นเกม เป็นต้น และหากพูดถึงการใช้ภาษาของผู้เรียนนั้น ผู้เรียนต้องมีทักษะความสามารถทั้ง 4 ด้าน นั่นคือ 1) ความสามารถในการด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ 2) ความสามารถ

ด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม 3) ความสามารถด้านความสัมพันธ์ของข้อความ และ 4) ความสามารถในการใช้กลวิธีและเทคนิคในการสื่อความหมาย

กันตา เพ็ญพริ้ง (2561 : 44) กล่าวว่า หลักการจัดการเรียนรู้ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดกิจกรรมที่ครูมีหน้าที่อำนวยความสะดวกโดยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีความหมายผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยการบูรณาการทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ด้วยการปฏิบัติภาระงานที่เป็นกิจกรรมทั้งชั้น กลุ่ม คู่ และเดี่ยว จนผู้เรียนเกิดประสบการณ์ในการใช้ภาษา สามารถทำความเข้าใจความหมายของภาษาและนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยยังคงรูปแบบของไวยากรณ์ที่เหมาะสมของภาษาไว้

ธีรนนท์ (2563 : 23) กล่าวว่า หลักการจัดการเรียนรู้ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนเรียนรู้ในสถานการณ์จริง โดยผู้สอนจัดกิจกรรมภาษาให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา คำศัพท์ โครงสร้าง สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

จากการศึกษาหลักการจัดการเรียนรู้ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสารของนักการศึกษาที่กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเน้นในด้านการสื่อสารเป็นหลัก เน้นการจัดกิจกรรมที่จะนำไปสู่การใช้ในสถานการณ์จริงและชีวิตประจำวันได้ ซึ่งก่อนการนำมาประยุกต์ใช้ในการสื่อสารของผู้เรียนก็ไม่ได้ละเลยเรื่องความสำคัญทางไวยากรณ์ โดยผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่มีความหมายและสภาพใกล้เคียงกับในชีวิตจริงให้มากที่สุด

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในการดำเนินการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สำคัญ โดยนักการศึกษาหลายท่านได้นำเสนอไว้ ดังนี้

ลิตเติลวูด (Littlewood, 1988 : 85 - 95; อ้างถึงใน ยาวพร ศรีระษา, 2561 : 31 - 32) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกิจกรรมก่อนการสื่อสาร (Pre-communicative Activities) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ทักษะในการสื่อสาร โดยแยกการฝึกทักษะเป็นส่วน ๆ ออกให้ได้รู้จักระบบของภาษา คือ ไวยากรณ์ การออกเสียงโครงสร้างของประโยค และความหมายของประโยค โดยไม่คำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกประโยคซ้ำกัน และฝึกถามตอบเป็นลำดับต่อมาเพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จักการนำประโยคไปใช้ในสถานการณ์จำลองบ้าง โดยคำนึงถึงความถูกต้องทางโครงสร้างภาษา

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรมการสื่อสาร (Communicative Activities) ในขั้นนี้แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน คือ

1. เป็นขั้นการฝึกโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยคำนึงถึงความหมาย และจุดมุ่งหมายของการสื่อสาร (Function Communicative Activities) จะเป็นการฝึกแบบรวบรวมทักษะ โดยผู้เรียนจะถูกกำหนดให้อยู่ในสถานการณ์จำลองที่ต้องแก้ไขสถานการณ์ด้วยการสื่อสาร โดยเลือกใช้วิธีการและภาษาที่สื่อความหมายได้เข้าใจโดยไม่เคร่งครัดไวยากรณ์

2. เป็นขั้นการเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบริบททางสังคม (Social Interaction Activities) เช่น ใช้ระดับภาษาได้เหมาะสมกับคู่สนทนา เหมาะสมกับสถานการณ์การแสดงสีหน้า ท่าทาง และน้ำเสียงที่เหมาะสมตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในขั้นนี้จะเน้นการสื่อความหมายทางไวยากรณ์

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 112 - 115) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มี 3 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) เน้นให้นักเรียนเข้าใจความหมาย และวิธีการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ มีขั้นตอน 3 ขั้นตอน ได้แก่

1.1 นำเข้าสู่เนื้อหา (Lead-in) ครูเสนอสถานการณ์ให้นักเรียนฟัง หรืออ่าน

1.2 ดึงความรู้เดิม (Elicitation) ครูตั้งคำถามตรวจสอบความรู้เดิม โดยนักเรียนบอก คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องได้

1.3 อธิบาย (Explanation) อธิบายเนื้อหา การใช้ภาษา ความหมาย หรืออาจนำเสนอในรูปแบบการใช้ภาษาที่หลากหลาย

2. ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) นักเรียนฝึกการใช้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่โดยครูเป็นผู้นำในการฝึก (Controlled) และนักเรียนค่อย ๆ ทำเอง (Semi-controlled)

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้ทดลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ตามที่กำหนด

กระทรวงศึกษาธิการ (2559 : 1 - 2) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มี 5 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up) ในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทบทวนความรู้ที่ผู้เรียนเรียนมาแล้ว เพื่อให้เกิดความพร้อมและต้องการเรียนรู้บทเรียนใหม่ ผู้สอนต้องเตรียมเนื้อหาบทเรียนที่สามารถเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้น ๆ เมื่อเห็นว่าผู้เรียนเกิดความสนุก และมีความพร้อม มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนแล้วจึงเริ่มสอนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมในขั้นนี้สามารถใช้ได้หลากหลาย

2. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน โดยการนำเสนอศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ ให้เข้าใจทั้งความหมาย และรูปแบบกิจกรรมที่เหมาะสม ผู้สอนต้องเป็นผู้ให้ข้อมูลทางภาษาและเป็นแบบอย่างที่ต้อง และพยายามให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ในรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง (Accuracy)

3. ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาจากสิ่งที่เรียนมาแล้วจาก ขั้นนำเสนอเนื้อหา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ใช้ภาษาได้ถูกต้อง นอกจากนั้นยังเน้นความคล่องแคล่ว (Fluency) ซึ่งสามารถฝึกได้หลากหลาย เช่น ฝึกทั้งชั้น แบบกลุ่ม แบบคู่ รายบุคคล เป็นต้น

4. ขั้นการใช้ภาษา (Production) ในขั้นนี้เพื่อให้ผู้เรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมา ใช้กับสถานการณ์ต่าง ๆ ในลักษณะของกิจกรรมที่แตกต่างกัน เพื่อให้เกิดความสนุกสนานและความคล่องแคล่ว เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม ส่วนผู้สอนให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนผิดพลาด ในการใช้ภาษา

5. ขั้นสรุป (Wrap Up) ขั้นสุดท้ายของการจัดการเรียนรู้เพื่อสรุปเนื้อหาที่นำเสนอทั้งหมด เช่น การทำแบบฝึกหัดสรุปความรู้ การนำเสนอรายงานกลุ่ม หรือเล่นเกมเพื่อวัดความรู้

สมจิตร บุรีจันทร์ (2560 : 33) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing New Language)
2. ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice/Controlled Practice)
3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production/Free Practice)

ชไมพร ชาญวิจิตร (2560 : 24 - 25) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) โดยครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน นำเสนอ เนื้อหาใหม่ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบภาษา

2. ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) ขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่จาก ขั้นนำเสนอ

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) เป็นขั้นที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่ง เพราะการฝึก ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้จากสถานการณ์ในชั้นเรียนสู่การนำ ภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน

เยาวพร ศรีระชา (2561 : 32) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า ประกอบไปด้วยขั้นตอนหลัก 5 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเตรียมหรือขั้นเข้าสู่บทเรียน (Warm Up)
2. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

3. ขั้นฝึกทักษะ (Practice)
4. ขั้นนำไปใช้ (Production)
5. ขั้นสรุป (Wrap Up)

ธีรรัตน์ ดวงเทียน (2561 : 50 - 51) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่ามีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน 5 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up) มีจุดมุ่งหมายเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความรู้สึกรักเรียนและพร้อมเรียนเนื้อหา เนื้อหาจะเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้น ๆ เมื่อครูผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนมีความสนุก อยากรู้และพร้อมที่จะเรียนแล้วนั้น ก็เริ่มเรียนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมที่กำหนดไว้ในขั้นนี้มีหลากหลาย เช่น เล่นเกม ปริศนาคำทาย เพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนมาแล้ว

2. ขั้นนำเสนอ (Presentation) ในขั้นนี้ครูจะให้ความรู้ เนื้อหาแก่ผู้เรียน มีการนำเสนอศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ กิจกรรมที่กำหนดไว้ประกอบด้วยการให้ฟังเนื้อหาใหม่ ให้ผู้เรียนฝึกพูดตามครูเป็นแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียง คือ Informant (ผู้ให้ความรู้) และให้ความสำคัญกับความถูกต้องของภาษา (Accuracy) เป็นหลัก

3. ขั้นฝึก (Practice) ขั้นนี้เพื่อให้ได้ทบทวนความรู้ที่เรียนผ่านมาแล้ว ซึ่งในขั้นนำเสนอ มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนใช้ภาษาอย่างได้ถูกต้อง และคล่องแคล่ว (Fluency) การฝึกสามารถฝึกแบบรายบุคคล เป็นคู่ เป็นกลุ่ม หรือทั้งชั้น ขั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูจะให้คำแนะนำในจุดที่ผิด ซึ่งควรทำหลังการฝึกหากทำระหว่างที่ผู้เรียนกำลังลองฝึกลองอยู่ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว อาจลดลงได้กิจกรรมที่กำหนดไว้ในคู่มือครูและแผนการจัดการเรียนรู้ มีทั้งในลักษณะ ที่กล่าวมานี้ และในลักษณะที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกอย่างอิสระ

4. ขั้นการใช้ภาษา (Production) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกแล้วมาจำลองใช้ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริง เพื่อให้เกิดความสนุกในการทำกิจกรรม และเกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และในขั้นนี้เป็นขั้นที่ครูต้องคอยให้ความช่วยเหลือ ถ้ามีข้อผิดพลาด ให้เฝ้าดูไปก่อน อย่าขัดจังหวะ นักเรียนจะได้รู้สึกสบายใจ โดยมีกิจกรรมหลากหลาย เช่น การนำเสนอผลงานการเล่น เกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึก

5. ขั้นสรุป (Wrap Up) ขั้นสุดท้ายสำหรับให้เวลาสรุปความรู้ที่เรียนผ่านมาแล้ว อาจจะเป็นการนำเสนอรายงานของกลุ่ม เล่นเกมหรือทำแบบฝึกหัดเพื่อสรุป

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 2007 : 50; อ้างถึงใน นฤมล โกพล, 2562 : 29) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing New Language) จุดประสงค์ในการนำเสนอเนื้อหาเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบและกฎเกณฑ์ทางภาษา ทั้งการออกเสียง ความหมาย วิธีใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ

2. ขั้นการฝึก (Practice / Control Practice) โดยการฝึกซ้ำ ๆ ตามตัวอย่าง จนผู้เรียนสามารถจดจำคำและรูปประโยคได้

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production / Free Practice) การลงภาษาใช้ในสถานการณ์จริง ผู้เรียนได้เข้าใจและเรียนรู้อย่างแท้จริง

ธีรนนท์ ศรีวิทัศน์ (2563 : 24) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่ามีขั้นตอนการดำเนินการกิจกรรมการเรียนการสอน 4 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Lead In) เป็นขั้นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ หรืออาจจะเป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว

2. ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นขั้นที่ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาใหม่แก่ผู้เรียนให้ผู้เรียนรับรู้และเข้าใจ ผู้เรียนจะทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายรูปแบบภาษา การใช้ภาษา การออกเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์

3. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นการให้ผู้เรียนได้นำความรู้ความเข้าใจที่ได้จากการเรียนรู้มาฝึกปฏิบัติ ตามรูปแบบและความถูกต้องของภาษา

4. ขั้นนำไปใช้ (Production) เป็นขั้นที่ผู้เรียนถ่ายทอดสิ่งที่ได้เรียน และฝึกเป็นการนำภาษาไปใช้จริงในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงในชั้นเรียน

ซึ่งในวิจัยเล่มนี้ ผู้วิจัยเลือกขั้นตอนการจัดการเรียนรู้มาใช้ 5 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up) ในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนเนื้อหาใหม่และทบทวนความรู้ที่ผู้เรียนเรียนมาแล้ว เพื่อให้เกิดความพร้อมและอยากเรียนรู้บทเรียนใหม่ กิจกรรมในขั้นนี้สามารถใช้ได้หลากหลาย

2. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นขั้นที่ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาใหม่แก่ผู้เรียนให้ผู้เรียนรับรู้และเข้าใจรูปแบบและกฎเกณฑ์ทางภาษา ทั้งการออกเสียง ความหมาย วิธีใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ

3. ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วจากขั้นนำเสนอเนื้อหาเพื่อให้ได้ทบทวนความรู้ที่เรียนผ่านมาแล้วแบบรายบุคคล เป็นคู่ เป็นกลุ่ม หรือทั้งชั้น

4. ขั้นการใช้ภาษา (Production) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกฝนมาแล้วใช้ให้เข้ากับสถานการณ์ที่พบเจอ โดยจัดกิจกรรมให้มีความหลากหลาย มาจำลองใช้ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริง ส่วนผู้สอนเป็นเพียงให้ความช่วยเหลือ เมื่อผู้เรียนผิดพลาดในการใช้ภาษา

5. ขั้นสรุป (Wrap Up) ขั้นสุดท้ายในการจัดกิจกรรมเพื่อสรุปสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว อาจจะเป็นการนำเสนอ การเล่นเกมหรือทำแบบฝึกหัด

โดยขั้นตอนการสอนข้างต้นทั้ง 5 ขั้นยังสอดคล้องกับขั้นตอนของกระทรวงศึกษาธิการ (2559 : 1 - 2) จึงมีความเหมาะสมอย่างยิ่งในการนำมาจัดการเรียนรู้

ความสามารถในการอ่านภาษาจีน

การอ่านเป็นกระบวนการที่ประกอบไปด้วย การเห็นและรับรู้ข้อความ การเข้าใจและแปลความหมายจากตัวอักษร โดยมีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

ความหมายของการอ่าน

จากการศึกษาความหมายของการอ่านนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 1364) ได้กล่าวว่าการอ่านหมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรที่อ่านออกมาเป็นความรู้ความคิดและเข้าใจเรื่องราวตรงกับเรื่องที่อ่าน

มุกิตา อุดรแก้ว (2560 : 26) ได้กล่าวว่าการอ่านหมายถึง กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน เป็นกระบวนการทางความคิดที่ซับซ้อนและต่อเนื่อง โดยต้องอาศัยความสามารถของผู้อ่านจากความรู้ประสบการณ์เดิมเพื่อให้สามารถเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ตัวอักษรสิ่งที่อ่านเพื่อสื่อความหมายออกมาในรูปแบบใดแบบหนึ่ง

กันดา เผือกพริ้ง (2561 : 21) ได้กล่าวว่าการอ่านหมายถึง กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับสิ่งที่อ่าน เพื่อให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน โดยผ่านกระบวนการคิดซึ่งมีการนำความรู้เดิมซึ่งเคยสั่งสมไว้มาช่วยในการแปลความหมายสัญลักษณ์จากตัวอักษรและตีความเพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของสารที่ผู้เขียนต้องการสื่อถึง สามารถนำความรู้ความเข้าใจที่ได้จากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับการใช้ทักษะการสื่อสารอื่น ได้แก่ การฟัง การพูด และการเขียน

นันทิยา ประจันต์เสน (2561 : 18) ได้กล่าวว่าการอ่านหมายถึง กระบวนการที่เริ่มจากการมองเห็นตัวอักษร ข้อความหรือสัญลักษณ์แล้วทำความเข้าใจความหมายจากสิ่งดังกล่าว เข้าใจความหมายของคำ ประโยค ข้อความและเรื่องที่อ่าน เป็นทักษะพื้นฐานที่ควรพัฒนา ทั้งนี้ต้องวิเคราะห์และตีความให้ถูกต้องและชัดเจนให้ตรงตามที่ผู้เขียนต้องการสื่อความ

จุฑารัตน์ พิมพ์ไทยสง (2562 : 29) ได้กล่าวว่าการอ่านหมายถึง การเข้าใจในความหมายสิ่งที่อ่านโดยผ่านกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน โดยใช้ตัวอักษรเป็นสื่อกลางในการสื่อสาร ซึ่งผู้อ่านและผู้เขียนแลกเปลี่ยนข่าวสารและความคิดกันโดยผู้อ่านอาศัยการคาดเดาจากภาษาที่อ่านกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่านจึงเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน

ทศนิวัลย์ ศรีมันตะ (2563 : 38) ได้กล่าวว่าการอ่านหมายถึง กระบวนการแปลตัวอักษร เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงพูดหรือภาษาที่เขียนออกมาเป็นความคิด ความเข้าใจ ในสิ่งที่อ่าน ได้รับความคิดที่ผู้เขียนต้องการสื่อ

จากความหมายของการอ่านที่นักการศึกษากล่าวไว้สรุปได้ดังนี้ การอ่านหมายถึง กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน ผ่านการแปลความหมายตัวอักษร ข้อความ หรือสัญลักษณ์แล้วทำความเข้าใจจากสิ่งดังกล่าว เข้าใจความหมายของคำ ประโยค ข้อความและ เรื่องที่อ่าน โดยอาศัยความสามารถของผู้อ่านจากความรู้ประสบการณ์เดิมจะส่วนช่วยให้ผู้อ่าน ตีความ และเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ชัดเจน

ประเภทของการอ่าน

จากการศึกษาประเภทของการอ่านนักการศึกษาหลายท่านได้แบ่งประเภทการอ่านไว้ดังนี้ มิลเลอร์ (Miller, 1990 : 12) ได้แบ่งประเภทของการอ่าน โดยยึดตามจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. อ่านเพื่อจับใจความอย่างคร่าว ๆ
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อสำรวจอย่างละเอียด
4. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญทั่วไป เป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้
5. อ่านโดยใช้วิจารณญาณติดตามข่าวที่อ่าน
6. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวคิดเรื่องที่อ่าน

เกลิงกิจ แก้วเสนห์ (2542 : 36 - 37) ได้แบ่งประเภทของอ่านออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การอ่านเงียบ หรือการอ่านในใจ (Silent Reading) เช่น การอ่านข่าวหนังสือพิมพ์ การอ่านนิยาย การอ่านบทความ การอ่านตำราเรียน เป็นต้น

2. การอ่านออกเสียง (Oral Reading) เป็นการเปล่งเสียงตามตัวอักษรที่ปรากฏให้ถูกต้องตามอักขระวิธีหรือภาษา เช่น การอ่านรายงานข่าว การอ่านบทพากย์ภาพยนตร์ หรือบทละคร เป็นต้น

กฤษยา แสงเดช (2545 : 12) ได้แบ่งประเภทของอ่านออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. อ่านเพื่อความบันเทิง ได้แก่ อ่านนิยาย นิทาน
2. อ่านเพื่อรู้วิธีการ ได้แก่ ตำรา คู่มือการใช้ ฤดูกาล
3. อ่านเพื่อค้นคว้า ได้แก่ เรื่องราว สารคดี ข่าว บทความ

ธิดา ทิพย์สุข (2552 : 60) ได้แบ่งประเภทของการอ่านออกเป็น 2 ประเภท คือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ และการอ่านในชั้นเรียนและการอ่านนอกชั้นเรียน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการอ่านใกล้เคียงกัน คือ เป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านและเกิดการเรียนรู้ในการอ่าน

นฤชล สติรวัฒน์กุล (2560 : 37) ได้แบ่งประเภทของการอ่านออกเป็น 2 ประเภท คือ การอ่านในใจเป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องค้นคว้าหาความรู้และความบันเทิงให้กับตัวเอง และอีกประเภทคือการอ่านออกเสียงที่ต้องการสื่อความหมายและความบันเทิงให้ผู้อื่นได้รับรู้เรื่องนั้น ๆ

นันทิยา ประจันทร์เสน (2561 : 23) ได้สรุปประเภทของการอ่านโดยจำแนกตามวัตถุประสงค์ของผู้อ่านดังนี้ การอ่านเพื่อความบันเทิง การอ่านเพื่อสำรวจ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การอ่านเพื่อวิเคราะห์ การอ่านแบบวิจารณ์และการอ่านโดยใช้วิจารณญาณ

กันตา เพื่อกพริ้ง (2561 : 23) ได้แบ่งประเภทของการอ่านออกเป็น 2 ประเภท การอ่านในใจและการอ่านออกเสียง การอ่านทั้งสองรูปแบบมีความเข้าใจในการอ่านเป็นเป้าหมายหลักเหมือนกัน โดยต้องรู้จุดประสงค์ในการอ่านและเลือกวิธีการอ่านให้เหมาะสม

จากการแบ่งประเภทของการอ่านที่นักการศึกษากล่าวไว้สรุปได้ดังนี้ การอ่านแบ่งได้เป็นประเภทใหญ่ ๆ 2 ประเภทคือ การอ่านในใจ และการอ่านออกเสียง และสามารถจำแนกการอ่านตามจุดมุ่งหมายได้อีก เช่น สำรวจ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การอ่านเพื่อวิเคราะห์ การอ่านแบบวิจารณ์และการอ่านโดยใช้วิจารณญาณ เมื่อรู้จุดประสงค์ควรเลือกวิธีสอนที่เหมาะสมเพื่อประสิทธิภาพในการอ่าน ซึ่งในวิจัยเล่มนี้ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาจีน

ความหมายของการอ่านจับใจความ

จากการศึกษาความหมายของการอ่านจับใจความนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ดังนี้ กรมวิชาการ (2546 : 188) ได้กล่าวว่า การอ่านจับใจความหมายถึง การอ่านที่มุ่งค้นหาสาระของเรื่องหรือหนังสือที่เป็นส่วนใจความสำคัญ และส่วนขยายใจความสำคัญของเรื่อง ใจความสำคัญของเรื่อง คือข้อความที่มีสาระคลุมข้อความอื่น ๆ ในย่อหน้านั้นหรือเรื่องนั้นทั้งหมด

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551 : 92) ได้กล่าวว่า การอ่านจับใจความหมายถึง ทักษะเบื้องต้นที่ผู้อ่านจะต้องฝึกฝนด้วยตนเอง เพื่อให้สามารถอ่านจับใจความได้และทำความเข้าใจเรื่องทั้งหมดเพื่อจะรู้ว่าความสำคัญของเรื่องที่อ่านคืออะไร

ราชบัณฑิตยสถาน (2556 : 341) ได้กล่าวว่า การอ่านจับใจความหมายถึง ส่วนสำคัญของเรื่อง

รัตมณี พิบูลย์ (2560 : 7) ได้กล่าวว่า การอ่านจับใจความหมายถึง กระบวนการถ่ายทอดความหมายจากสารหรือตัวอักษรออกมาเป็นความคิด การทำความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านจับประเด็น

สำคัญได้ สามารถนำประสบการณ์เดิมมาใช้ในการทำความเข้าใจและสามารถบอกจุดมุ่งหมายสำคัญของเรื่องนั้น

ทัศนวิทย์ ศรีมันตะ (2563 : 51) ได้กล่าวว่าการอ่านจับใจความหมายถึง เป็นการอ่านที่มุ่งค้นหาสาระของเรื่องหรือของหนังสือที่เป็นส่วนสำคัญ ส่วนขยายใจความสำคัญของเรื่องการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด

จากความหมายของการอ่านจับใจความที่นักการศึกษากล่าวไว้สรุปได้ดังนี้ การอ่านจับใจความ หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด แล้วจับประเด็นสำคัญได้ สามารถบอกจุดมุ่งหมายสำคัญของเรื่องนั้น ความหมายที่มีสาระคลุมข้อความในย่อหน้านั้นหรือเรื่องนั้นทั้งหมด

การสอนการอ่านจับใจความ

จากการศึกษาการสอนการอ่านจับใจความนักการศึกษาได้กล่าวถึงไว้ดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 57 - 59) ได้แบ่งการจัดกิจกรรมการสอนการอ่านจับใจความดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading Activities) เป็นการสร้างความสนใจในเรื่องที่จะอ่าน และปูพื้นความรู้ในเรื่องที่จะอ่าน ซึ่งอาจจัดกิจกรรมได้ดังนี้

1.1 ให้คาดคะเนเรื่องที่จะอ่าน เช่น นานิทานเรื่องลูกเปิดใจให้หมาให้อ่านให้ลองนึกถึงคำศัพท์ที่ควรรู้จักในเรื่องนี้ว่าจะเป็นอย่างไบบ้าง แล้วให้ใช้วิธีอ่านแบบต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจง (Scanning) ว่ามีศัพท์ที่ผู้เรียนบอกไว้หรือไม่

1.2 ให้เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท เช่น ศัพท์ Cruel ให้ดู แสดงท่าทาง และให้คำถามไว้ก่อนเพื่อให้ผู้เรียนฝึกการอ่านและผ่านไปเร็ว ๆ (Skimming) เพื่อหาคำตอบที่ครูดถามไว้หรือที่ตนตั้งคำถามไว้ก่อน

2. กิจกรรมระหว่างอ่าน (While-reading Activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ฝึกทักษะในขณะที่อ่านเนื้อเรื่องซึ่งอาจจัดกิจกรรมดังตัวอย่างต่อไปนี้

2.1 ให้อ่านแบบผ่านไปเร็ว ๆ เพื่อให้ได้ประโยคสำคัญ และอ่านแบบหารายละเอียด (Thorough Reading) เพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องได้

2.2 ให้ลำดับเรื่อง โดยให้ตัดเรื่องออกเป็นส่วน ๆ คือ เป็นย่อหน้า หรือเป็นประโยคก็ได้ ให้ผู้เรียนจำส่วนของตนไว้แล้วลำดับข้อความ ถ้าจะให้ยากขึ้นก็จะเป็นย่อ ๆ หรือตัดเป็นรอยหยัก ๆ (Jigsaw Reading) ให้ผู้เรียนต่อความเองก็ได้

2.3 ให้สรุปใจความสำคัญ โดยให้ผู้เรียนอนุมานจากเรื่องที่อ่านทั้งหมด ซึ่งผู้สอนอาจให้สรุปหรือตั้งชื่อเรื่องให้ที่แปลกไปจากชื่อเดิม

2.4 ให้หาความสัมพันธ์ระหว่างประโยค ว่ามีเครื่องหมายใดแสดงความหมายได้ชัดเจนในเรื่องที่อ่าน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีที่สุด

2.5 ให้หาจุดประสงค์และทัศนคติของผู้เขียนเป็นการฝึกให้หาความหมายที่ไม่ได้ปรากฏในข้อความที่อ่าน

2.6 ให้อ่านคำอธิบายตำแหน่งที่ผู้เรียนต้องนั่งในเวลาสอบแล้วเขียนแผนผังพร้อมกับผู้สอบในแผนผังนั้น

2.7 ให้อ่านรายงานอุบัติเหตุจากหนังสือพิมพ์แล้วเขียนแผนผังของจุดที่เกิดเหตุพร้อมทิศทางของพาหนะที่เกิดอุบัติเหตุในช่องว่างที่กำหนดให้

2.8 ให้อ่านคำชี้แจงการติดต่อเจ้าหน้าที่ที่ธนาคารในการแลกเช็คเดินทางแล้วเขียนแผนผังแสดงลำดับการติดต่อ

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-reading Activities) คือ ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ ดังตัวอย่างกิจกรรมต่อไปนี้

3.1 ให้ผู้เรียนกล่าวถึงประโยคที่อ่านเรื่องว่าให้ข้อคิดอย่างไรบ้าง

3.2 ให้ผู้เรียนกล่าวความรู้สึกของตนเองและตัวละครในเรื่องที่อ่าน

3.3 ให้เขียนออกเป็นบทสนทนาระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่อง

3.4 ให้แสดงบทบาทสมมติ โดยสวมบทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่อง

3.5 ให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและของผู้เรียน

สุมิตรา อังวัฒนากุล (2540 : 178 - 179) ได้กล่าวถึงการสอนอ่านจับใจความไว้ดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading Activities) คือ การสร้างความสนใจ และปูพื้นเรื่องที่ต้องการให้ผู้เรียนอ่าน เช่น การคาดเดาเรื่องที่จะอ่าน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ดึงความรู้เดิมออกมาให้เสริมเรื่องความเข้าใจในการอ่าน ทั้งนี้อาจให้ผู้เรียนเดาความหมายจากบริบทโดยดูจากประโยคข้างเคียง หรือจากรูปภาพ หรือการแสดงท่าทาง เป็นต้น

2. กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While-reading Activities) คือ การให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจกับโครงสร้างและเนื้อความจากเรื่องที่อ่าน กิจกรรมในขั้นนี้ได้แก่ การลำดับเนื้อเรื่องโดยตัดเรื่องออกเป็นส่วน ๆ อาจเป็นย่อหน้าหรือประโยคก็ได้ แล้วให้ผู้เรียนในกลุ่มลำดับข้อความกันเอง แล้วให้เขียนแผนภูมิของเนื้อเรื่อง และให้เล่าเรื่องโดยสรุป

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-reading Activities) คือ การตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน กิจกรรมที่ทำได้มีทั้งการพูดหรือการเขียน โดยให้แสดงบทบาทสมมติ หรือเขียนโต้ตอบ

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2550 : 85 - 87) ได้กล่าวถึงการสอนอ่านจับใจความไว้ว่าเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน นักจิตวิทยาการอ่านได้นำหลักการของบลูม (Bloom) มาประยุกต์ใช้ในการอ่าน ซึ่งมีทั้งหมด 6 ขั้นตอน

1. ขั้นที่ 1 จำ เป็นขั้นเริ่มแรกของการอ่านที่สมองจะต้องจำเรื่องราวให้ได้ จำความหมายของคำ จำชื่อตัวละครและเหตุการณ์สำคัญ การที่ครูจะรู้ว่านักเรียนมีความจำเรื่องี่อ่านมากหรือน้อย ก็ใช้วิธีการตั้งคำถามเรื่องี่อ่าน บอกความหมายหรือคำจำกัดความ
2. ขั้นที่ 2 เข้าใจ เป็นขั้นที่นักเรียนสามารถเล่าเรื่องี่อ่านด้วยคำพูดของตนเองได้เข้าใจ ความคิดถ้อยคำ ประโยคและข้อความที่ให้อคติสอนใจ สรุปเรื่องเป็นแนวคิดการที่ครูจะประเมินว่านักเรียนมีความเข้าใจมากหรือน้อยควรตั้งเป็นคำถามให้เล่าเรื่อง สรุปเรื่องหรือเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง
3. ขั้นที่ 3 นำไปใช้ เป็นขั้นที่นักเรียนควรฝึกนำถ้อยคำ ประโยคและเหตุการณ์ที่ได้จากการอ่านไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นใหม่ หรือไปใช้แก้ปัญหาในวิชาอื่น ดังนั้นคำถามที่ใช้ จึงเป็นสถานการณ์ให้นักเรียนพิจารณาในการนำความรู้มาใช้ประโยชน์
4. ขั้นที่ 4 วิเคราะห์ เป็นขั้นที่นักเรียนแยกองค์ประกอบย่อยของแนวคิดที่ได้จากการอ่าน แยกแยะความหมายของคำต่าง ๆ ที่มีความหมายหลายอย่าง สามารถบอกได้ว่าองค์ประกอบใดมีความสัมพันธ์ หรือองค์ประกอบใดไม่เกี่ยวข้องกัน
5. ขั้นที่ 5 สังเคราะห์ เป็นขั้นที่นักเรียนรู้จักสรุปแนวคิดของเรื่อง ค้นหาลักษณะโครงเรื่อง ที่คล้ายคลึงกันกับเรื่องี่เคยอ่านสุกษยิตหรือคำพังเพยที่มีความหมายเปรียบเทียบแล้วใกล้เคียงกัน สรุปแนวคิดที่เหมือนและแตกต่างกันได้
6. ขั้นที่ 6 ประเมินค่า เป็นขั้นสูงสุดของการคิดที่ให้นักเรียนรู้จักตัดสินใจเรื่องี่อ่านว่าอะไรคือส่วนที่เป็นจริงและอะไรคือส่วนที่เป็นเท็จ พิจารณาและค้นหาคุณค่าที่ปรากฏในเรื่อง

รัตนวดี สารเจริญ (2561 : 24) ได้กล่าวถึงการสอนอ่านจับใจความไว้ว่า มี 3 ขั้น คือ ขั้นก่อนการอ่าน โดยการบอกจุดประสงค์ของการอ่าน เชื่อมโยงประสบการณ์เพื่อเร้าความสนใจ คำศัพท์หรือประโยคที่เรียนไปแล้ว ขั้นการอ่าน เป็นการอ่านใจความและพยายามทำความเข้าใจเริ่มจากกลุ่มคำศัพท์จากน้อยไปมาก และขั้นหลังการอ่าน เป็นขั้นตรวจสอบความเข้าใจ โดยให้ทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ

การสอนการอ่านที่นักการศึกษากล่าวไว้ข้างต้นสรุปได้ดังนี้ ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่น่าสนใจและเหมาะสมกับระดับชั้นที่สอน เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียน โดยขั้นตอนในการสอนทักษะการอ่านสามารถแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 กิจกรรมก่อนการอ่าน โดยปูพื้นเรื่องี่จะให้อ่าน เพื่อสร้างความสนใจ ขั้นที่ 2 กิจกรรมระหว่างอ่าน ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหา

โครงสร้างของเรื่องที่อ่านโดยผ่านกิจกรรมต่าง ๆ และขั้นที่ 3 กิจกรรมหลังการอ่าน การตรวจสอบความเข้าใจและให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่อ่าน

การวัดและประเมินผลการอ่านจับใจความ

จากการศึกษาการวัดและประเมินผลการอ่านจับใจความมีนักการศึกษากล่าวถึงไว้ดังนี้

นัททอลล์ (Nuttall, 1996 : 187 - 189) ได้แบ่งข้อคำถามในการประเมินการอ่านจับใจความออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับตัวอักษร (Questions of Literal Comprehension) คือ คำถามที่มีคำตอบระบุชัดเจนในบทอ่าน
2. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับตีความ (Questions Involving Reorganization or Reinterpretation) คือคำถามที่ต้องการให้นักเรียนตีความข้อมูลในบทอ่านอีกครั้ง คำตอบที่ได้สำหรับคำถามประเภทนี้จะได้จากส่วนต่าง ๆ ของบทอ่านรวมกัน ทำให้นักเรียนต้องพิจารณาบทเรียนทั้งหมด ไม่ใช่เพียงการหาคำตอบจากประโยคใดประโยคหนึ่ง
3. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับอ้างอิง (Question of Inference) คือ คำถามที่คำตอบไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง นักเรียนต้องรวบรวมข้อมูลที่กระจัดกระจายภายในบทอ่านเพื่อเป็นคำตอบ และต้องเข้าใจบทอ่านมากพอที่จะตอบคำถามได้ คำถามประเภทนี้คล้ายกับคำถามประเภทที่สองแต่มีความซับซ้อนมากกว่าโดยมุ่งวัดการคิดมากกว่าความสามารถทางภาษา
4. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับประเมินค่า (Questions of Evaluations of) คือ เป็นคำถามที่ให้นักเรียนตัดสินบทอ่านว่าผู้เขียนพยายามจะสื่อสารอะไร และทำได้เพียงใด
5. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับการตอบสนองส่วนบุคคล (Questions of Personal Response) เป็นคำถามที่ให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกต่อสิ่งที่ได้อ่าน ไม่ใช่ต่อผู้เขียน ดังคำถามประเภทที่ 4 เช่น ผู้อ่านคล้อยตามสิ่งที่อ่าน หรือไม่สนใจ หรือไม่พร้อมที่จะปรับตามสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอ การที่จะตอบคำถามประเภทนี้ จะต้องมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่านเป็นอย่างดี และต้องสามารถอธิบายได้ว่าทำไมจึงรู้สึกดังที่ได้ตอบไปที่ผู้อ่านตอบสนองบทอ่าน

อังกราว วงศ์โสธร (2544 : 154 - 155) ได้กล่าวถึงการประเมินอ่านจับใจความว่าสามารถใช้เกณฑ์ที่กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อยและเกณฑ์ที่กำหนดตามความสามารถในการรับสาร หรืออาจใช้ทั้งสองแบบประยุกต์เข้าด้วยกัน โดยให้น้ำหนักเกณฑ์แบบรวมมากกว่าเกณฑ์แบบย่อย

1. เกณฑ์กำหนดความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบย่อยจะเป็นดังนี้

- 1.1 ความรู้ศัพท์ ผู้เข้าสอบสามารถเข้าใจศัพท์ จำนวนที่ใช้ในระดับใด

1.2 ความรู้ไวยากรณ์ ผู้เข้าสอบสามารถใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำสรรพนาม ความเชื่อมโยงของเนื้อความ เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบทที่กำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญ ขออนุญาต ได้มากน้อยเพียงใด

2. เกณฑ์กำหนดความสามารถทางการอ่านแบบรวมจะเป็นดังนี้

2.1 ความสามารถในการเรียบเรียงความ ได้แก่ การอ่านแล้วเข้าใจความได้ สามารถแสดงความเข้าใจโดยการตอบคำถามที่เรียบเรียงถ้อยคำใหม่โยงให้ได้ใจความเดิมหรือสามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบและแบบเรียงลำดับข้อความ เป็น 1, 2, 3, ... ได้

2.2 ความสามารถอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด ผู้เข้าสอบสามารถโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องเข้ากับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุน หรือเป็นรายละเอียดที่แย้งกันเพื่อให้ข้อมูลตรงกันข้าม และเข้าใจความหมายโดยรวมอย่างละเอียดด้วย

2.3 ความสามารถวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อหาในการใช้ภาษาว่าสามารถใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ เข้าใจในสิ่งที่อ่านถึงแม้จะมีรูปแบบที่หลากหลาย และสรุปได้ว่าสารที่ได้อ่านนั้น จำแนกเป็นประเภทใด เป็นทางการหรือไม่ ทศนคติและเจตนาของผู้เขียนที่ถ่ายทอดมาสามารถวิพากษ์วิจารณ์ได้ถึงที่มาที่ไป ถึงความน่าเชื่อถือของสมมติฐานที่ผู้เขียนตั้งไว้ จะสามารถประเมินประสิทธิผลของบทอ่านนั้นได้ว่า มีความชัดเจนเข้าสู่ประเด็นอย่างไม่อ้อมค้อมและใช้ภาษาได้อย่างกระชับไม่เยิ่นเย้อ ความสามารถในระดับนี้เป็นระดับสูงซึ่งต้องอาศัยความรู้ในระดับต้น ๆ เป็นพื้นฐานการกำหนดความสามารถข้างต้นเป็นลำดับขั้นตอนที่ขึ้นต่อกัน และการกำหนดความสามารถตามเกณฑ์ อาจใช้มาตราส่วนประเมินค่าเป็นระดับ ดังนี้

- 1 = ไม่มีความสามารถ
- 2 = มีความสามารถน้อย
- 3 = มีความสามารถพอประมาณ
- 4 = มีความสามารถดีมาก
- 5 = มีความสามารถยอดเยี่ยม

กันดา เพือกพรัง (2561 : 28) เกณฑ์การประเมินการอ่านจับใจความมีหลายวิธี ซึ่งครูสามารถวัดและประเมินผลทักษะการอ่านได้ทั้งในด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ โดยการให้นักเรียนอ่าน ทำความเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน แล้วแสดงความสามารถในการอ่านเพื่อทำความเข้าใจผ่านทักษะทางภาษาอื่น เช่น การเขียน หรือการพูด โดยอาจใช้วิธีการเขียนเดิมคำศัพท์ลงในประโยค การเขียนตอบคำถามแบบเลือกตอบด้วยเทคนิคโคลซ การทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นข้อสอบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก หรือการพูดตอบคำถาม ซึ่งการประเมินทักษะการอ่านที่ดีจะต้องมีการวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

การวัดและประเมินผลการอ่านจับใจความจากนักการศึกษาที่กล่าวไว้ข้างต้นสรุปได้ว่า จะต้องกำหนดจุดประสงค์ว่าต้องการวัดอะไรจากผู้เรียน ในระดับใดซึ่งมีตั้งแต่การวัดความเข้าใจ ตัวอักษร คำศัพท์ต่าง ๆ การตีความจากการอ่านไปจนถึงการอ่านและสามารถแสดงความคิดเห็นได้ จากนั้นจึงกำหนดเกณฑ์ว่าผู้เรียนจะต้องสามารถอ่านคำศัพท์ จำนวน ประโยค รู้ไวยากรณ์ได้มาก น้อยเพียงใด ผ่านการทดสอบ เช่น ข้อสอบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก หรือการเขียนตอบ

เจตคติ

เจตคติ เป็นความรู้สึก สภาวะทางจิตใจ ความชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ต่าง ๆ โดยอาจมีการแสดงออกที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคลซึ่งประเมินได้โดยใช้แบบวัดเจตคติ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ความหมายของเจตคติ

จากการศึกษาความหมายของเจตคติได้มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้มากมาย ดังนี้

ฮิลลการ์ด (Hillgard, 1996 : 156) ได้กล่าวว่าเจตคติ หมายถึง การเข้าหาหรือถอยหนีวัตถุ มโนภาพหรือสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นความพร้อมก่อนที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ

สมิทท์ (Smith, 1997 : 868) ได้กล่าวว่าเจตคติ หมายถึง ท่าทีของแต่ละคน ที่แสดงออก ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งสามารถสังเกตได้จากพฤติกรรมและการแสดง ความคิดเห็นต่อสิ่งนั้น ๆ

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2529 : 92) ได้กล่าวว่าเจตคติ หมายถึง ความรู้สึกและท่าทีของบุคคล ที่มีต่อสิ่งใด ๆ ส่งผลให้มีพฤติกรรมตอบสนองในลักษณะที่สอดคล้องกับความรู้สึกหรือท่าทีนั้น

พรรณี ชูทัยเจนจิต (2545 : 54) ได้กล่าวว่าเจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อหรือ การศรัทธาต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนเกิดความพร้อมที่จะแสดงการกระทำออกมาซึ่งอาจจะเป็นไปในทางดี หรือไม่ดีก็ได้

สุรางค์ โค้วตระกูล (2545 : 246) ได้กล่าวว่าเจตคติ หมายถึง แนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อ แวดล้อมหรือสิ่งเร้าซึ่งอาจจะเป็นได้ทั้งคน สิ่งของ วัตถุ หรือความคิด เจตคตินั้นอาจจะบวกและลบ ก็ได้ บุคคลที่มีเจตคติเชิงบวกต่อสิ่งใดนั้นจะมีพฤติกรรมที่ต้องการจะเผชิญต่อสิ่งนั้น ๆ แต่หากมี เจตคติทางลบก็หลีกเลี่ยง เจตคติเป็นสิ่งที่ทำให้รู้ถึงที่มาของการแสดงออก ค่านิยมและความเชื่อ ของบุคคลนั้น ๆ

อาภัสรา เพ็ญริยะ (2561 : 54) ได้กล่าวว่าเจตคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลหนึ่ง ที่แสดงออกต่อสิ่งหนึ่ง หลังจากได้รับประสบการณ์สิ่งนั้น ไปแล้ว ซึ่งสามารถที่สังเกตได้จาก พฤติกรรมที่แสดงออกให้เห็นได้จากคำพูด ท่าทีความรู้สึกที่แสดงว่า ชอบ หรือไม่ชอบ พอใจ

หรือไม่พอใจ เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย และเจตคติทางลบก็แสดงออกในท่าทีที่ไม่ชอบ ไม่พอใจ ไม่เห็นด้วย

จง ปิงหลิง (Zhong Bingling. 2561 : ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้กล่าวว่าเจตคติ หมายถึง ความคิดเห็นความรู้สึก ความเชื่อ ความลำเอียง ชอบ ไม่ชอบ ของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ เจตคตินี้ เป็นสิ่งที่ ไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่เราสามารถวัดเจตคติโดยทางอ้อมได้โดยวัดความคิดเห็นของ บุคคลเหล่านั้น หรือว่าสามารถวัดได้โดยการศึกษาพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมา

จากความหมายของเจตคติที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความคิดเห็น ความรู้สึก ท่าทีหรือพฤติกรรมของบุคคลที่ได้รับจากสิ่งเร้า จนเกิดการแสดง พฤติกรรมออกมาซึ่งมีทั้งบวกหรือลบ ชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ โดยเจตคติสามารถวัดได้ โดยการศึกษาพฤติกรรม หรือวัดความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้น

องค์ประกอบของเจตคติ

จากการศึกษาองค์ประกอบของเจตคตินักวิชาการได้กล่าวถึงไว้ดังนี้

ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2534 : 210 - 211) สรุปองค์ประกอบของเจตคติว่า

1. องค์ประกอบด้านความรู้และความเข้าใจ (Cognitive Component) เป็นองค์ประกอบ ด้านความรู้และความเข้าใจของบุคคลต่อสิ่งเร้านั้น ๆ เพื่อเป็นเหตุผลที่สามารถสรุปความ และช่วย ในการประเมินถึงสิ่งเร้านั้น ๆ

2. องค์ประกอบด้านความรู้และอารมณ์ (Affective Component) เป็นองค์ประกอบ ด้านความรู้สึก หรืออารมณ์ของบุคคลที่มีความเชื่อมโยงกับสิ่งเร้า โดยผลที่เกิดขึ้นอาจพบว่า ต้องการหรือไม่ต้องการ ดีหรือเลว พอใจหรือไม่พอใจ โดยองค์ประกอบทั้งสองอย่างนั้น มีความสัมพันธ์กับเจตคติบางอย่างจะประกอบด้วยความรู้และความเข้าใจ เช่น เจตคติที่มีต่องาน ส่วนเจตคติที่มีต่อรูปแบบเสื้อผ้า จะประกอบไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกค่อนข้างมาก แต่องค์ประกอบ ด้านความรู้ความเข้าใจต่ำ

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นองค์ประกอบทางด้าน ความพร้อม หรือด้านการประพฤติดของบุคคล โดยทิศทางที่ตอบสนองอาจเป็นได้ทั้งด้านสนับสนุน หรือค้าน โดยขึ้นอยู่กับความรู้สึกของแต่ละคนที่สอดคล้องกับความรู้สึกที่มีอยู่ เจตคติที่บุคคลมีต่อ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งต้องประกอบด้วยทั้งสามองค์ประกอบเสมอ แต่จะมีปริมาณ มากน้อยแตกต่างกันไป โดยปกติบุคคลมักแสดงพฤติกรรมในทิศทางที่สอดคล้องกับความรู้สึกที่มี อยู่แต่ก็ไม่เสมอไป ในบางครั้งเรามีเจตคติอย่างหนึ่งแต่ก็อาจจะไม่ได้แสดงพฤติกรรมตามเจตคติ ที่มีอยู่ก็ได้

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 59 - 60) กล่าวว่าในปัจจุบัน นักจิตวิทยามีแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของเจตคติที่แตกต่างกันอยู่ 3 กลุ่ม ดังนี้

1. เจตคติมีองค์ประกอบเดียวกัน คือตามความคิดและสามารถประเมินเจตคตินั้นว่ารู้สึกชอบหรือไม่ชอบ กลุ่มนี้ได้แก่ เทอร์สโตน แอลพอร์ต เป็นต้น
2. เจตคติที่มี 2 องค์ประกอบ คือ ด้านสติปัญญาและด้านความรู้สึก นักจิตวิทยาศาสตร์ที่มีแนวคิดแบ่งเจตคติเป็น 2 องค์ประกอบ คือแคทซ์
3. เจตคติมี 3 องค์ประกอบ โดยนักจิตวิทยาศาสตร์ กลุ่มนี้คือ โรเซนเบิร์ก และโฮพลแลนด์ ซึ่งประกอบด้วย

3.1 ด้านสติปัญญา ประกอบด้วย ความเชื่อ ความรู้และความคิด

3.2 ด้านความรู้สึก หมายถึง อารมณ์ ความรู้สึกที่มีต่อเจตคติว่ารู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งใด และมีการประเมินสิ่งนั้นว่าดีหรือไม่ดีอย่างไร

3.3 ด้านพฤติกรรม เป็นแนวโน้มของการกระทำหรือแสดงพฤติกรรม เจตคติเป็นพฤติกรรมซ่อนเร้น เป็นการแสดงแนวโน้มของการกระทำต่อเจตคติเท่านั้น ยังไม่แสดงออกจริง

อรุณศรี นิพนธ์ (2556 : 14) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบของเจตคติมี 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive Component) มีส่วนย่อยประกอบด้วย ความเชื่อ ความรู้ ความคิด และความคิดเห็น ที่บุคคลมีต่อเจตคติ (Attitude Object)
2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก (Affective Component) เป็นความรู้สึกชอบ -ไม่ชอบ หรือท่าทางที่ดี-ไม่ดี ที่บุคคลมีต่อเจตคติ
3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง แนวโน้มหรือความพร้อมที่บุคคลจะปฏิบัติต่อเจตคติ

จากองค์ประกอบของเจตคติที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว สรุปได้ดังนี้ องค์ประกอบของเจตคติมี 3 องค์ประกอบ คือ ด้านสติปัญญาความรู้ซึ่งมีผลต่อสิ่งเร้าเป็นส่วนช่วยในการประเมินความรู้สึกต่อสิ่งนั้น ๆ ด้านอารมณ์ความรู้สึกซึ่งมีความสัมพันธ์กับด้านความรู้โดยผลที่เกิดขึ้นมีทั้งพอใจและไม่พอใจ และด้านพฤติกรรมเป็นแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมออกมาเนื่องมาจากความรู้สึกที่เกิดขึ้น แต่ ซึ่งทั้ง 3 องค์ประกอบนั้นมีความสัมพันธ์กันทั้งสิ้นแต่จะมีปริมาณมากน้อยแตกต่างกันออกไป

ชนิดของแบบวัดเจตคติ

การวัดเจตคติสามารถวัดได้หลากหลายรูปแบบ โดยใช้ชนิดของแบบวัดที่แตกต่างกันออกไปดังนี้

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 66 - 93) ได้กล่าวถึงชนิดของแบบวัดเจตคติไว้ 3 แบบ คือ แบบของเทอร์สโตน แบบของออสกูด และแบบของลิเคิร์ท ดังนี้

1. แบบของเทอร์สโตน (Thurstone's Scale) แบบวัดเจตคติของเทอร์สโตน ประกอบด้วยคำถามจำนวนมากเพื่อวัดเจตคติที่บุคคลมีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดระดับของเจตคติหรือความรู้สึกตามแบบของเทอร์สโตนแบ่งออกเป็น 11 ระดับเริ่มจากระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) ไปจนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง (11) ระดับกลางเป็นความรู้สึกไม่แน่ใจ (6) หรืออีกนัยหนึ่งความรู้สึกในทางลบมีระดับ 1 - 5 ความรู้สึกกลางมีระดับ 6 ความรู้สึกในทางบวกมีระดับ 7 - 11 แต่ละข้อจะมีค่าระดับเจตคติประจำข้อ (Scale Value : S) ซึ่งได้มาจากการตัดสินของกลุ่มผู้ตัดสินซึ่งมีจำนวนประมาณ 50 - 100 คน ในการตอบนั้นผู้ตอบเลือกข้อความที่เห็นด้วยมากที่สุด จำนวนข้อตามที่กำหนดให้เลือกผู้ตอบได้คะแนนตามค่า s ของข้อที่เลือก

วิธีสร้างแบบวัดตามแบบของเทอร์สโตน

1. รวบรวมข้อความต่าง ๆ ที่มีทั้งความรู้สึกที่ดีและไม่ดีต่อเรื่องที่จะถามซึ่งมาจากหลายแหล่ง เช่น ผลงานที่มีผู้ศึกษาไว้แล้ว คำบอกเล่าและสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ โดยลักษณะของข้อความจะมีลักษณะคือเป็นข้อความที่เป็นความคิดเห็นได้เถียงได้แต่ละข้อความเกี่ยวข้องกับเจตคติที่กำลังศึกษาได้แง่เดียวและมีความสมบูรณ์ชัดเจนสั้นและไม่ซับซ้อน

2. ประเมินข้อความว่าข้อความใดจะอยู่ในตำแหน่งใดใน 11 ช่วงโดยใช้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ประเมินว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความที่จะวัดเจตคติในเรื่องนั้น ๆ

3. นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์เพื่อหาค่ามัธยฐาน (Median) โดยการนำผลมาเรียงจากมากไปน้อยแล้วดูค่าที่อยู่ตรงกลาง

4. เมื่อได้ข้อความตามต้องการแล้วให้นำเรียงข้อความใหม่แบบสุ่มหรือถ้ามีข้อความมากให้ทำเป็นแบบสอบถามคู่ขนาน

2. แบบของออสกู๊ด (Osgood's Scale) แบบวัดเจตคติของออสกู๊ดเรียกกันทั่วไปว่าวิธีหาความแตกต่างของความหมาย (Semantic Differential Method) มีลักษณะคล้ายกับการหาความหมายของมโนทัศน์ด้วยการกำหนดมโนทัศน์ซึ่งอาจจะเป็นคำ ข้อความหรือวลีมาให้ตอบด้วยการประเมินจาก 7 ช่วง ตามความหมายของคำศัพท์ตรงกันข้ามซึ่งแบบวัดเจตคติของออสกู๊ด จะประกอบด้วยข้อคำถามที่เป็นคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้ามเป็นคู่ ๆ แต่ละเรื่องที่จะวัดประกอบด้วยคำคุณศัพท์ 3 ประเภทหรือประเภทใดประเภทหนึ่งต่อไปนี้

ประเภทที่ 1 คำคุณศัพท์แสดงการประเมิน เช่น ดี-เลว น่ารัก-น่าเกลียด

ประเภทที่ 2 คำคุณศัพท์แสดงศักยภาพ เช่น แข็งแรง-อ่อนแอ หนัก-เบา

ประเภทที่ 3 คำคุณศัพท์แสดงการเคลื่อนไหว เช่น ร่าเริง-เศร้าซึม เร็ว-ช้า

วิธีสร้างแบบวัดตามแบบของออสกู๊ด (Osgood)

1. เลือกสิ่งที่จะศึกษาหรือสิ่งที่จะให้ผู้ตอบรับจัดอันดับคุณภาพให้โดยปกติแล้วมักจะกำหนดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเองเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ หรือเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้ตอบเกี่ยวข้องกับโดยสิ่งที่จะ

ศึกษานั้นเป็นที่รู้จักทั่วไปเข้าใจตรงกันและสามารถกระตุ้นให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นและมีความรู้สึกแตกต่างกันได้

2. เลือกคำคุณศัพท์คู่ที่เหมาะสมจำนวนมาก ๆ มาอธิบายสิ่งที่ศึกษาและพยายามให้ครอบคลุมโดยใช้คำคุณศัพท์ตั้งแต่ 3 คู่ขึ้นไป

3. แบบของลิเคิร์ต (Likert's Scale) แบบวัดเจตคติของลิเคิร์ตประกอบด้วย ข้อคำถามที่แสดงเจตคติหรือความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในทางบวกในแบบวัดนั้นจะต้องประกอบไปด้วย ทั้งข้อคำถามทางบวกและทางลบในจำนวนพอ ๆ กันระดับเจตคติตามแบบของลิเคิร์ต นิยมแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถ้าเป็นข้อคำถามทางบวกจะมีคะแนน 5 4 3 2 1 (หรือ 4 3 2 1 0) ถ้าเป็นข้อคำถามทางลบจะมีคะแนน 1 2 3 4 5 (หรือ 0 1 2 3 4) การแปลผลให้รวมคะแนนทั้งหมดของแบบวัดถ้ามีคะแนนสูงแสดงว่ามีเจตคติต่อสิ่งนั้นในทางบวก

วิธีการสร้างแบบวัดลิเคิร์ตมีดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 90 - 95)

1. เลือกชื่อเป้าหมายเจตคติ (Attitude Object) ก่อนเป้าหมายของเจตคติอาจจะเป็นคน วัตถุ สิ่งของ องค์กร สถาบัน อาชีพ วิชา ฯลฯ แล้วแต่จะเลือก ยิ่งแคบก็ยิ่งดี ยิ่งกำหนดช่วงเวลาด้วยแล้วการแปลผลก็จะทำให้มีความหมายดีขึ้น

2. เขียนข้อความแสดงความรู้สึกต่อเป้าหมายเจตคติ โดยวิเคราะห์แยกแยะดูให้ครอบคลุมลักษณะของข้อความควรเป็นดังนี้

- 2.1 เป็นข้อความที่แสดงความเชื่อและรู้ถึงเป้าหมายที่ต้องการ
- 2.2 ไม่เป็นการแสดงถึงความเป็นจริง
- 2.3 มีความแจ่มชัด สั้น ให้ข้อมูลพอตัดสินใจได้
- 2.4 ควรหลีกเลี่ยงคำปฏิเสธซ้อน ข้อความอ้างอิงในอดีตที่ผ่านมา ข้อความที่มีคำว่า “ทั้งหมด” “เสมอ ๆ” “ไม่เคย” “ไม่มีเลย” “เพียงเท่านั้น”
- 2.5 ข้อความเดียวควรมีความเชื่อเดียว

3. การตรวจสอบข้อความ เป็นการตรวจสอบขั้นแรก เพื่อดูว่าข้อความนั้นเขียนไว้เหมาะสมหรือไม่ การตอบจะให้ตอบว่า ชอบ-ไม่ชอบ ดี-ไม่ดี หรือเห็นด้วย-ไม่เห็นด้วย ควรใช้มาตรา 3 มาตรา 4 หรือ 5 มาตรา เป็นต้น การเขียนการแสดงออกในมาตราวัดแบบลิเคิร์ต นิยมใช้เช่น

- () เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- () เห็นด้วย

- () ไม่แน่ใจ
- () ไม่เห็นด้วย
- () ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

4. การให้น้ำหนักหรือการให้คะแนน เพื่อแทนระดับเจตคติตามวิธีการของลิเคิร์ตในเชิงปฏิบัติ นิยมวิธีกำหนดค่าน้ำหนัก เป็นค่าประจำระดับของแต่ละระดับความเห็น คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	กำหนดคะแนนหรือน้ำหนักความเห็นเป็น 5 หรือ 4
เห็นด้วย	กำหนดคะแนนหรือน้ำหนักความเห็นเป็น 4 หรือ 3
ไม่แน่ใจ	กำหนดคะแนนหรือน้ำหนักความเห็นเป็น 3 หรือ 2
ไม่เห็นด้วย	กำหนดคะแนนหรือน้ำหนักความเห็นเป็น 2 หรือ 1
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	กำหนดคะแนนหรือน้ำหนักความเห็นเป็น 1 หรือ 0

5. การทดลองคุณภาพเบื้องต้น ในระยะนี้ต้องการศึกษาว่าข้อความแต่ละข้อความมีอำนาจจำแนกผู้ที่มีเจตคติสูง กับมีเจตคติต่ำแตกต่างกันหรือไม่ นั่นคือ พยายามหาว่าข้อความข้อนั้น ถ้าใครตอบมาตราสูงแสดงว่ามีเจตคติสูง ถ้าใครตอบมาตราต่ำจะเป็นคนมีเจตคติต่ำโดยใช้สูตรการหาอำนาจจำแนกตามแนว Edwards โดยใช้ t-test ถ้า t มีค่ามากกว่า 1.75 ขึ้นไป เป็นข้อที่มีอำนาจจำแนกใช้ได้

6. การจัดแบบทดสอบ เมื่อได้ข้อสอบที่มีอำนาจจำแนกดีแล้ว พิจารณาว่าจะกำหนดกี่ข้อ ตามหลักการถ้าข้อความมีคุณภาพสูงมากจะใช้ 10-15 ข้อได้ แต่โดยทั่วไปแล้วจะมีตั้งแต่ 20 ข้อขึ้นไป เพราะถ้าจำนวนข้อน้อย ความเชื่อมั่นมักจะมีค่าน้อย ความเที่ยงตรงก็จะไม่ดี อาจจะเป็นเพราะข้อความแสดงความรู้สึกหรือความเชื่อต่อเป้า อาจไม่ครอบคลุมทุกอย่างในเป้า แบบทดสอบวัดเจตคติบางฉบับจึงเป็น 100 ข้อ การให้จำนวนข้อ ควรคำนึงกลุ่มตัวอย่างและระดับอายุความสามารถในการอ่าน ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการตอบ ระดับเด็ก ๆ จึงไม่ควรมีหลายข้อจนเกินไป

7. การตรวจให้คะแนน การให้คะแนนตามมาตรามีหลายข้อจนเกินไป ข้อความเปลี่ยนมาเป็นตัวเลข แต่ถ้าเป็นตัวเลขแล้ว ก็นำตัวเลขที่ผู้ตอบเลือกมารวมเลข กรณีข้อความเป็นความรู้สึกทางลบ จะต้องกลับตัวเลขกันกับข้อความที่เป็นไปทางบวก ถ้าตัวเลือกเป็นการอธิบายหรือบรรยาย เช่น

- () เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- () เห็นด้วย
- () ไม่เห็นด้วย
- () ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จิตตอบตรงเห็นด้วยอย่างยิ่งเป็นคะแนน 4 ดังนี้ เป็นต้น ถ้าตัวเล็อกกำหนด ตัวเลข เป็น (1) (2) (3) (4) จิตตอบ 4 ก็ได้คะแนน 4 คะแนน

8. การแปลคะแนน จะแปลจากผลรวมของทุกข้อก็ได้ เช่น แบบทดสอบมี 10 ข้อ มีมาตรา 4 มาตรา สอบเสร็จแล้วหาคะแนนเฉลี่ยได้ 25.0 คะแนน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ได้ 5.514 คะแนน จะต้องเทียบคะแนนจากคนสอบได้ต่ำสุด 10 คะแนน สูงสุด 40 คะแนน แต่ถ้าอยาก แปลผลให้เป็นตัวเลขมาตรา 4 ให้เอาจำนวนข้อ ไปหารจำนวนคะแนนเฉลี่ย และคะแนน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลจะออกมาเหมือนกับคะแนนของคนสอบเพียงข้อเดียวนั้นคือ กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ได้คะแนนเฉลี่ย 2.50 คะแนน คะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.5514 คะแนน

9. การหาคุณภาพอื่น ๆ เช่น ความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรง
ความเชื่อมั่น หาได้โดยวิธี

9.1 สอบซ้ำ (Test-retest)

9.2 คู่ขนาน (Equivalent Form or Parallel form)

9.3 แบ่งครึ่งฉบับ (Split-half)

9.4 สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient)

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบวัดเจตคติวิธีของลิเคิร์ท ด้วยเหตุผลว่าแบบวัดของลิเคิร์ท นั้นเป็นที่นิยมทั่วไป และพัฒนาเพื่อวัดด้านความรู้สึกได้หลายอย่าง การสร้างเครื่องมือวัดเจตคติ แบบนี้เป็นวิธีประเมินน้ำหนักความรู้สึกของข้อความในตอนหลัง คือ หลังจากเอาเครื่องมือ ไปสอบวัดแล้ว ซึ่งตรงข้ามกับเทอร์สโตนที่กำหนดค่าน้ำหนักของข้อความไว้ก่อนนำไปสอบ โดยวิธีของลิเคิร์ทมาตราส่วนประมาณค่ามี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ประกอบด้วยข้อความที่มีลักษณะเชิงนิมาน (Positive) โดยกำหนดให้น้ำหนัก ของคะแนนเป็น 5 4 3 2 1 และข้อความเชิงนิเสธ (Negative) ที่กำหนดให้น้ำหนักของคะแนนเป็น 1 2 3 4 5 และผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็นทั้งทางบวกและทางลบ ในลักษณะที่เทียบ มาตราส่วนประมาณค่าได้ซึ่งรูปแบบมีความสอดคล้องกับวิจัยในครั้งนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยต่างประเทศ

เหลียว (Liao, 2003 : 125) ได้ทำการวิจัยตรวจสอบทัศนคติของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมปลายต่อ CLT ในประเทศจีน การสำรวจระยะแรกรายงานว่าครูชาวจีนส่วนใหญ่ สนับสนุนการดำเนินงานของ CLT ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าในหมู่ผู้เข้าร่วม 302 คน 94% ตอบสนอง ต่อ CLT ได้ดีและเต็มใจที่จะฝึกฝน ในการศึกษาสัมภาษณ์ระยะที่สองผู้สัมภาษณ์ 4 คนได้รับ

การคัดเลือกจากผู้เข้าร่วมการสำรวจซึ่งแสดงทัศนคติที่ดีต่อ CLT ครูแสดงข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ CLT เช่น ครูควรคำนึงถึงความต้องการของนักเรียน และจุดประสงค์ของชั้นเรียนคือเพื่อให้ให้นักเรียนสื่อสารได้ง่ายในสถานการณ์จริง

อัล-การ์นี, โชรูก อาลี และอัลมุฮัมมาดี อนัส ฮาเหม็ด (AL-Garni, Shorouq Ali and Almuhammadi, Anas Hamed. 2019 : 72) ได้วิจัยเรื่องผลของการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารต่อทักษะการพูดของนักศึกษา EFL ที่มหาวิทยาลัยเจดดาห์ โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบผลของการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ต่อทักษะการพูดของนักเรียน EFL ที่สถาบันภาษาอังกฤษ (ELI) ของมหาวิทยาลัยเจดดาห์ โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่าคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มทดลองได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ฮัพซารี และคณะ (Hapsari and et al. 2019 : 1245) ได้วิจัยเรื่องวิดีโอแอนิเมชันโมชันกราฟิกเพื่อปรับปรุงผลการเรียนรู้ของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมและตรวจสอบประสิทธิภาพของวิดีโอแอนิเมชันโมชันกราฟิกในวิชาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติในโรงเรียนประถมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสื่อวิดีโอแอนิเมชันโมชันกราฟิก สามารถนำไปใช้พัฒนาความรู้ของนักเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อาเหม็ด โอ อัลฮาร์บี (Ahmed O. Alharbi. 2020 : 107) ได้วิจัยเรื่องหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการเรียนภาษาอังกฤษใน โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของซาอุดีอาระเบียประถมศึกษา โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งสอนโดยแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่าคำรามมีความแม่นยำ และทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ เนื่องจากมีกิจกรรมที่หลากหลายทั้งกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่ม

มูฮัมหมัด ฮานีฟ (Muhammad Hanif. 2020 : 263) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาประสิทธิภาพของสื่อวิดีโอโมชันกราฟิกที่ได้รับพัฒนาเพื่อแก้ปัญหาการเรียนรู้อาชีวศึกษาในระดับประถมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า การใช้สื่อวิดีโอโมชันกราฟิกมีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คุณสมบัติของการนำเสนอสื่อส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองอย่างมีประสิทธิภาพ โมชันกราฟิกตอบสนองความต้องการของนักเรียนในสถานการณ์การเรียนรู้เชิงรุก

โดยการผสมรวมสื่อวิดีโอโมชันกราฟิกด้วยวิธีที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางจะสังเกตเห็นถึงความกระตือรือร้นและมีสมาธิในกระบวนการเรียนรู้มากขึ้น อีกทั้งนักเรียนสามารถรับรู้และพัฒนาความรู้ใหม่ของพวกเขาต่อไปได้มากที่สุดเนื่องจากเนื้อหามีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับความรู้พื้นฐานและชีวิตประจำวันจึงเป็นหลักฐานว่าสื่อวิดีโอโมชันกราฟิกสามารถเป็นทางเลือกที่คาดหวังได้

งานวิจัยในประเทศ

ทักษิณา สุขพัทธ์ (2560 : 264) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาแนวทางการออกแบบโมชันกราฟิกที่ส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการออกแบบโมชันกราฟิกที่ส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาประกอบด้วย 3 กลุ่ม คือ ผู้เชี่ยวชาญ นักออกแบบและนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มมีความคิดเห็นไปในทางเดียวกันว่า ในการวางแผนและการออกแบบสื่อโมชันกราฟิกที่ส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์ ขั้นที่ 2 การออกแบบ ขั้นที่ 3 การพัฒนาและ การทดลอง ขั้น 5 การประเมินผลและนำไปใช้

เบญจวรรณ จุฬะมะตังและธวัชชัย สหพงษ์ (2560 : 5) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาโมชันกราฟิก เรื่อง ตำนานพระธาตุขามแก่น โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาโมชันกราฟิก เรื่อง ตำนานพระธาตุขามแก่น และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อการพัฒนาโมชันกราฟิก เรื่อง ตำนานพระธาตุขามแก่น ผลการศึกษาพบว่าความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อคุณภาพของโมชันกราฟิก เรื่อง ตำนานพระธาตุขามแก่นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.41$, $SD. = 0.50$) และการประเมินความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อโมชันกราฟิก เรื่อง ตำนานพระธาตุขามแก่นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$, $SD. = 0.82$)

เยาวพร ศรีระษา (2561 : 87) ได้วิจัยเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม ตามเกณฑ์ 75/75 เพื่อศึกษาทักษะการพูดภาษาจีน หลังจากได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม ผลการศึกษาพบว่า ได้ชุดสื่อประสมที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT จำนวน 4 ชุด ที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 77.15/78.80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับดี เมื่อเทียบกับเกณฑ์ประเมินและ

ความพึงพอใจของผู้เรียนหลังจากได้รับการจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม มีความพึงพอใจอยู่ในระดับดี

เนตรกัญญา พิมพ์สิงห์ (2562 : 101 - 102) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยกิจกรรมตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการพัฒนาทักษะกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ศึกษาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยให้นักเรียนมีคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับแบบฝึกทักษะ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ขึ้นไปทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจมากขึ้น นักเรียนมีทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

นฤมล โกพล (2562 : 106 - 107) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กระบวนการชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 ศึกษาพัฒนาการด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการศึกษาพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีประสิทธิภาพ 67.03 / 79.55 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 12.05 คะแนน และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 23.87 คะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 65.82 และมีเจตคติอยู่ในระดับมากที่สุด

ธีรนนท์ ศรีวิทัศน์ (2563 : 48) ได้วิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้วิดีโอบนยูทูปร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้วิดีโอบนยูทูปร่วมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความคิดเห็นหลังจาก

ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้วิดีโอบนยูทูปร่วมกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.21$)

ภานุชนาฏ นรินทร์ (2564 : 103 - 104) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาสื่อโมชันกราฟิกร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะเพื่อเสริมศักยภาพการเรียนรู้ รายวิชาสังคมศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพสื่อโมชันกราฟิกร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะเพื่อเสริมศักยภาพการเรียนรู้ รายวิชาสังคมศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสื่อมชันกราฟิกกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะที่ได้พัฒนาขึ้น และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยสื่อโมชันกราฟิกร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะที่ได้พัฒนาขึ้น ผลการศึกษาพบว่า คุณภาพของสื่อโมชันกราฟิกมีคุณภาพอยู่ในระดับดี ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพร้อยละ 80 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยสื่อโมชันกราฟิกร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะที่ได้พัฒนาขึ้นอยู่ในระดับมาก

นภัสสร กัลปนาท (2564 : 57) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อ โมชันกราฟิก เรื่อง เกณฑ์การเสนอผลงานของบุคลากรในการเข้าสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้น สำหรับบุคลากรสายปฏิบัติการวิชาชีพ ระดับชำนาญการ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาสื่อโมชันกราฟิก เรื่อง เกณฑ์การเสนอผลงานของบุคลากรในการเข้าสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้น สำหรับบุคลากรสายปฏิบัติการวิชาชีพระดับชำนาญการ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เปรียบเทียบระดับความรู้และความเข้าใจระหว่างก่อนเรียน-หลังเรียน ด้วยสื่อโมชันกราฟิก และศึกษาความพึงพอใจของบุคลากรที่มีต่อสื่อโมชันกราฟิก ผลการศึกษาพบว่า คุณภาพสื่อโมชันกราฟิกโดยรวมอยู่ในระดับคุณภาพดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 ผลการเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจ พบว่า บุคลากรมีคะแนนเฉลี่ยก่อนฝึกอบรม 8.7 คะแนน และหลังจากที่ได้รับการฝึกอบรมผ่านสื่อโมชันกราฟิกแล้ว มีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นจากเดิม เป็น 23.70 คะแนน การวิเคราะห์ t-test พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการศึกษาความพึงพอใจของบุคลากร พบว่า ความพึงพอใจของบุคลากรโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งต่างประเทศและในประเทศไทย พบว่า สื่อโมชันกราฟิกเป็นนวัตกรรมที่สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในการเรียนรู้ได้ดี และยังเป็นสื่อที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางจะสังเกตเห็นถึงความกระตือรือร้นและมีสมาธิในกระบวนการเรียนรู้มากขึ้น ด้านแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเป็นแนวการสอนที่

สามารถนำมาประยุกต์เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารได้ทั้ง 4 ทักษะโดยจัดกิจกรรมมุ่งเน้นให้
 ใกล้เคียงสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน และจากการทำงานวิจัยสื่อโมชันกราฟิกและแนวการสอน
 ภาษาเพื่อการสื่อสารเหมาะสมกับการใช้ในรายวิชาด้านภาษาโดยเฉพาะ โดยสามารถพัฒนาได้ทั้ง
 ทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้แนวทางในการพัฒนาสื่อโมชันกราฟิกร่วมกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน
 ภาษาจีน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี